

Aşk

Sevgi

Dostluk

ve İnsanlık

Üzerine Yazılar

Umut Benzer

Aşk, Sevgi, Dostluk ve İnsanlık Üzerine Yazılar

© 2007 Umut Benzer

Kapak ve Sayfa Tasarımı

Umut Benzer

Kapak Fotoğrafi
Özgürlük (2006)
Umut Benzer, İzmir

Diğer Fotoğraflar
Yağmurlu Kampus (2006)
Mum (2005)
Gizemli Işık (2005)
Yaprak Dökümü (2006)

Versiyon Bilgisi
8/2810

Ekleme yapılmış ve hataları ayıklanmış üçüncü sürüm

İletişim

ub@ubenzer.com
www.ubenzer.com

Telif Hakları ve Dağıtım Bilgileri

Hikâyelerin hepsi Umut Benzer tarafından yazılmıştır. Yapılan söz alıntılarında kaynak gösterilmiştir. Yazıların künyelerinde aksi söylenmediği sürece olay zinciri hayal ürünüdür. Karakterler gerçek hayattan alınarak yaratılmış olsa da hayal gücü ile birçok değişiklik yapılmıştır. Tüm yazılarda hangi karakterin gerçekte kimi simgelediği yazarda saklıdır. Bu kitapçık (ki bir kopyası İnternet'te gösterimdedir) kopyalanarak çoğaltılabilir. Yazıların tamamının ya da herhangi bir bölümünün alınması durumunda yazar belirtilmesi gerekmektedir. Yazılarımı kendinize mal etmediğiniz sürece istediğiniz gibi dağıtabilirsiniz.

© Umut Benzer

Umut Benzer

Aşk, Sevgi, Dostluk ve İnsanlık Üzerine Yazılar

AMAÇ

Kendimi çok kötü hissediyorum. Yapacak bir şeyim yok. Yapacak hiçbir şeyiniz olmasa siz ne yapardınız?

Uzun süredir kendimi bu kadar yalnız hissetmemiştim. Uzun süredir hiç bu kadar boşlukta da hissetmemiştim kendimi. Şu an yurttta oturuyorum. Bilgisayarımın başında. Ne güzel değil mi? Oh, Internet'i var, bilgisayarı var, tek başına kaldığı lüks bir odası var. İnsan başka ne isteyebilir ki, değil mi? Bunlar olunca iyi olan olmayınca, "olsa iyi olurdu da olmadı artık ne yapalım idare etmek zorundayım" diyebileceğiniz şeyler.

Kendimi çocukluktan beri uyutmuşum. Ya da İzmir'e geledi çok değiştim, bilemiyorum. Küçükken amacım 'Anadolu Lisesi'ni kazanmaktı. Bana hep dediler, "iyi bir eğitim şart, parasız kalırsın, kötü olur". Mantıklı geliyordu kulağa. Amacıma ulaştım, 'Anadolu Lisesi'ni kazandım. Sonra amacım 'iyi bir üniversite' idi. Bunun için ÖSS'yi yüksek bir puanla kazanmadıydım. Tüm lise yıllarımı, 4 yılımı, buna verdim. Kendimi derslere verdim. Ve o da bitti. İyi bir üniversitenin hayatım boyunca istediğim bölümünü kazandım. Buradan bakınca müthiş görünüyor değil mi?

Daha ne isteyebilirdim ki? Çok şey istiyormuşum aslında. Bu kadar şeye rağmen çok mutlu olmadığımı fark ettim. Dile getirmesem de üniversiteden "iyi bir bölüm, iyi bir iş"ten çokook daha fazla beklentim vardı. Aslında "iyi iş, iyi bir geçim kaynağı" beklentim artık o kadar da yoktu. Daha lisenin başlarında programlama yeteneğimi idare eder seviyeye çıkarmıştım. Piyasadaki birçok adamdan çok daha iyisini yapabilir, iyi ya da kötü geçinebilirdim. Ve de üniversitemi tabii ki bitirecektim, aksi imkânsız, okumayı çok severim. Bunları yapacağımı zaten bildiğim için bunlar amaç olmaktan çıkmıştı ve kendime yeni bir amaç bulmalıydım. ÖSS denilen aptalca sınav da bittiğine göre artık mutlu olma zamanım gelmişti.

Mutlu değildim. Üniversiteyi kazandığımdaki gülümseme sadece yüzümdeydi. Herkesin beni tebrik etmesi çok da umurumda değildi. Ve üniversiteye adım atar atmaz, belki de daha ilk kayıt gününden, ne istediğimi çok iyi anladım.

"Başarılı olmak" derslerin 5 olması ya da sınavda full çekmek anlamına gelmiyor. Bunu hep yanlış yorumlamışım. *Başarılı olmak mutlu olmak anlamına geliyor.* Hayatımızda ne kadar başarılı olduğumuz hayatımızda mutlu olduğumuz anların tüm hayatımıza oranıyla belirlenebilir.

Mutlu olmak için iyi bir arkadaş çevresine ihtiyacım vardı. Üniversitede bunu buldum. O kadar şanslıydım ki çok iyi bir sınıfa düştüm: B201. Ve aradığının bu olduğunu anladım: Güzel bir arkadaşlık çevresi. Her anımı onlarla beraber geçirdim. Derdimi anlattım, dertlerini dinledim. Kendimi kötü hissetmedim. Çünkü beni dinliyorlar ve daha önemlisi anlıyorlardı. *“Frekanslarımız uyuşuyordu”* Lisede birçok kişiye anlatmakta güçlük çektiğim ifadeleri bir deyişte anlıyorlar ve hoşuma giden mantıklı cevaplar veriyorlardı. Evet, aradığım yer burasıydı, üniversite! Ege! B201! Böyle seviyeli arkadaşlar ve bir de *özel birisi...*

Beklentileriniz ne kadar büyükse, hayal kırıklığı da o kadar büyük olur.

İstedığınız kadar tanıdığınız olsun, eğer benim kafandansanız onların beğeneceği işler değil, kendi kafanıza uygun işleri yaparsınız. Ben de kendime çalışıyorum. Değer verdiğim insanların yorumu dışında da kim ne derse umurumda olmuyor. Ama bir yerde o değer verdiğiniz insanların sizi beğenmesinden fazlasına ihtiyacınız oluyor: İşte o noktada arkadaşlık yetmiyor. Birine ihtiyacınız var. Sizle bir arkadaşın yapamayacağı şekilde anlaşacak birine... Derdinizi anlattığınızda yardım etmek yerine sadece size sarılarak öyle kalacak birine... Bakınca mutlu olacağınız birine... Daha uzaktan görünce gülümsemenizle ağız kulak arası mesafenizi sifira indirtecek birine... Ya da özetle, âşık olacağınız birine...

Böyle birini bulmuştum. Daha doğrusu, neredeyse emindim bulduğuma. *Büyük beklentilerim vardı.* Gece arkadaşlarımdan ayrılıp yurda dönerken düşünebileceğim birinin olması gibi. Hiç yalnız kalmamak gibi... Mutluluğumu artırıp, sonsuza kadar o yüksek noktada sabitlemek gibi... Her şey de iyi gidiyordu. *Beklentilerim arttı.* Olumlu bakmak gibi bir hata yaptım. *Beklentilerim daha da arttı.*

Duygularımı ona anlattığımda kendimi çok rahat hissediyordum. Utanma sıkılma dönemini aşmıştık zaten, üniversiteliydik artık. :-) Onun yanında rahat olamazsam kimin yanında olacaktım ki? Beklemediğim bir cevap aldım. Birkaç gün önce başka birinin çıkma teklifini kabul etmesi gibi. Komik geldi önce. *“Hihahaha hayata bak amma saçmalıyor, hangi kamera ya el sallıyoruz :-D”* diyesim geldi. Ama sonra, kendime gelince, beklentilerimin hepsinin suya düştüğünü öğrenince bu kamera şakası komik gelmeye başladı. Anca atabildim kendimi bahçeye... Ne arkadaş çevresi fark etti, ne de *“iyi bir üniversiteyi kazanmak”*. Yapacak hiçbir şeyim kalmadığını fark ettim. Oturdum ve saatlerce ağladım. Amaçsız kalmıştım, büyük bir

boşluğa düşmüştüm, dört tarafımda da tutunacak herhangi bir şey yoktu. “İyi bir meslek sahibi olmak, iyi bir üniversitede okumak” a mı bel bağlasaydım? Bu zaten kesinlikle yapacağım (ve yapmakta olduğum) bir şeydi, bir amaç değildi. “İyi bir arkadaş çevresi” ne mi bağlansaydım? Onlar zaten hep yanımdaydı ve bir kısmı hep yanımda olacaktı. Beni sözleriyle avutsalar da manevi destek sağlasalar da eninde sonunda akşam hepsinden ayrılıyor ve bir defa daha kendimi yalnız hissediyordum. Her gece yurda dönerken, ya da uyumaya çalışırken, ya da uyuyamadığımdan saat 6’da kalkarken arkadaşlarımdan dediklerini düşünmüyordum. Çıkma teklifi ettiğim sahneyi, sonrasında aldığım cevabı yaşıyordum. Öncesinde geçirdiğimiz güzel anlara iç çekiyor kendimi daha da kötü hissediyordum. Ve “O ne yapıyor acaba?” diyordum, şu an sevgiliyle mi beraber? Acaba birkaç gün erken davranmam bu yolda *biz ikimiz* beraber el ele yürüyor olabilir miydik? Ve kendimi daha da kötü hissediyordum.

Kendimi daha kötü hissetmemek için *düşünmemem* gerekiyordu. Düşünmemek için sürekli bir aktivite yapmak... Arkadaşlarıma takıldım. Çıkma teklifi ettiğiniz kişi aynı arkadaş çevresindeyse ne olur bilir misiniz? Ben size söyleyeyim. “Arkadaşlarıyla takılmak” bir işe yaramaz. Onu görürseniz sürekli, istediğiniz kişiyle takılın, istediğinizi yapın, “takılamazsınız”, hep o gelir aklınıza. Dikkatiniz hep onunla ilgili hayallerle meşgul olur. “Şimdi onunla beraber olabilirdim”, “Bu yolda iki ayrı uçta değil, kol kola yürüyor olabilirdik.” diye düşünürsünüz.

Ve sonuçta her ne kadar arkadaş kalmak konusunda anlaşmış olsanız ve bunun için müthiş bir çaba sarf etseniz de bunu yapamayacağınızı anlarsınız. En azından bende öyle oldu. Ona “tepki koyduğumdan” değil, küstüğümünden değil. Onu kıskansam da bundan dolayı da değil.

Onu görünce kendimi sürekli kötü hissediyordum. *Geç kaldığım için*, böyle büyük bir hata yaptığım için kendimden nefret ediyordum. Merak ediyordum, “Neden beni beklemedi?” ya da “Neden beraber olamadık?” diye. İçimde saçma sapan bir umut doğuyordu bazen. Belki ondan ayrılır, sıra bana gelir diye... Ve bunlar özellikle gece olduğunda, uykuya dalmadan önce kendimi bana daha da kötü hissettiriyordu. Olmayacak şeylere umut bağladığımı fark edince, içimde olmayan son mutluluk da gidiyordu. Ve o zaman kendimi *ölesiye* yalnız hissediyordum ki ne aile, ne arkadaşlar, ne iyi üniversite beni bir damla daha iyi hissettirmiyordu.

Onu unutmak zorundayım. Ve onu unutmak için görmemeye ihtiyacım vardı. İşte bu yüzden arkadaş kalamadım. Kendimden bir kademe

daha fazla nefret ederek onunla görüşmemeye çalıştım. Benim suçumdu, onu *ben* kaybettim...

Zaman geçer... Onu yolda geçerken *tesadüfen görmeye korkacak hale gelecek kadar* yalnız kalırsınız. Bu ara sırf onu unutmak için bağlanacak yeni birini arıyorsunuzdur. Âşık olmak için belki de hiç bu kadar hevesli olmamışsınızdır. Ama yaptığınız hata, herkesi onunla karşılaştırmak ve ona göre hoşlanıp hoşlanmamaktır. Kimseye âşık olamazsınız. Hayal edeceğiniz, amacınız olmaya aday kimseniz yoktur.

Bir bakarsınız ki hayattan hiçbir beklentiniz kalmamıştır. Yok, modelleme, yok fotoğrafçılık gibi ıvır zıvırlarla kendinizi avutarak bir seneyi bitirirsiniz. Arkanızı dönüp bakarsınız ki, mutlulukla başlayan o sene nasıl da bitmiş. *Üniversiteden ne kadar çok beklemişim ve ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramışım.*

Eski arkadaşlarınızı mumla ararsınız. Düşünürsünüz, keşke *ilk B201* olsa, o zaman bu sene de müthiş olurdu. Sonra *yarısı birbiriyle konuşmayan son B201'i bile* mumla aradığınızı fark edersiniz. Onlara yine sıkıca tutunmak için. Ama artık herkes dağılmıştır.

Yalnızlığınıza küfredersiniz, aklınıza tekrar geç kalmanız gelir, yalnızlığınıza tekrar küfredersiniz. Artık ona karşı çok bir şey hissetmemenize rağmen hala yalnız olduğunuz için kendinizden nefret edersiniz. Kimseyle tanışılmayacak bir ortamda olduğunuz için hayatınızdaki tüm amaçlarınıza da küfredersiniz.

Sonra ona karşı çok bir şey hissedip hissetmediğinizi tekrar sorgularsınız. Buna cevap vermek kolaydır, ama siz inatla vermezsiniz. Evet demeniz "olayı hala aşamadığınızı" bir kanıtıdır çünkü. Bu kadar çok bağlandığınız için hem kendinizle gurur duyar, hem de kendinizden nefret edersiniz. Ondan daha iyi birini aramaya devam edersiniz, onu unutturacak birine... Bunu her şeyden çok istersiniz, ama bulabileceğiniz konusunda ciddi şüpheleriniz vardır. Yine de ararsınız.

Bir bakarsınız ki içinizde hiçbir umut kalmamış. Otomatige bağlanmışsınız. Derse gider, dersten gelir ve vakit geçsin diye İnternet'e girer, gezer de gezersiniz. Artık çevrenizdeki insanların mutlulukları da sizi etkilemez. Bir arkadaşınıza isabet eden iyi bir olaydan dolayı onun adına bile sevinemezsiniz. Tam tersi, niye benden daha mutlu/şanslı diye bir kat daha mutsuz olursunuz. Böyle düşündüğünüz için kendinizden bir kez daha nefret edersiniz.

Her Şeye sıfırdan baŐlamak iÇin gerekli olan gũcũ ve umudu kendinizde bulamazsınız. Bunun yanında eskiyi yok sayarak sıfırdan baŐlamak rol yapmaktır, saŐmalıktır ve uzun sũre devam ettirilemez.

Gũnlerinizi geŐirirsiniz. Amacınız yoktur. Mezun olursunuz. Bũyũk bir ihtimal iyi bir dereceyle... Mutsuzsunuzdur. Bir amacınız yoktur. En baŐtan beri istediğiniz iyi gelir, iyi işe de sahip olursunuz. Mutsuzsunuzdur.

Amacınız yoktur. CTRL + ALT + DEL'e basmak yemez. Idle durumdaki bir CPU gibi kalırsınız. Hayat denen yazılım ne zaman Run Time Error verecek diye bekler durursunuz.

Umut Benzer

AYRILIK ZORDUR

“Demek ayrılıyorruz?”

“Evet. Belki bir daha hiç göremeyeceğiz birbirimizi. Hayatlarımız bu noktada ayrılıyor.

Aslında birlikte olduğumuz zaman içinde sana söylemek istediğim çok şey oldu. Hepsi dilimin ucundaydı. Ama söylemedim. *Belki sonra...* diye beklettim ama söylemedim hiçbirini. Hepsi bu vakte kadar bende kaldı. Şimdi de söylemeyeceğim. Son günümüz mutlu bitsin diye. *Doğrular her zaman doğrudur, ama onları her zaman, her yerde söylemek doğru olmayabilir.*”

“Belki de öyle. O kadar karışık konuşuyorsun ki... Ne demek istediğini anladığımda, gizli bir söz bulduğumda, çoktan ayrılmış olacağız. Benim de söylemek istediklerim oldu. Ama onlar da bende kalacak. Bu gün mutlu bitsin. Buruk da olsa mutlu bir sonla.”

“Seni çok özleyeceğim. Çok şey paylaşmadık belki de. Ama düşüncelerini, hayata bakış açını ve yeşil gözlerini; seni, çok özleyeceğim.”

“Ben de.”

Birkaç dakika daha konuştuğundan sonra vaktin geldiğini anladılar. Artık herkes diplomasını almış, vedalaşıyordu.

Ayağa kalktılar. Son defa birbirlerine baktılar. Son kez göz göze geldiler. Bir ela, bir yeşil göz aynı yerde buluştu. Son bir defa sarıldılar birbirlerine, doyasıya... Ve fısıldadılar:

“Elveda!”

Tüm okul diplomasını alırken, arkalarda bir yerlerde böyle fısıldıyorlardı birbirlerine...

Ve tören bitti.

İki ayrı kapıdan çıkarken, gözlerini bir süre daha ayırmadılar birbirlerinden. Her ikisi de gözlerindeki ince yaşları hissettirmediler. Ve tüm duyguları kendi kalplerine gömmek üzere, sonsuza kadar veda ettiler birbirlerine.

O gece erkek Ankara'ya, kız ise İstanbul'a, üniversitelerine doğru, yola çıktılar. Tüm zamanlarında birbirlerini düşünseler de, *“zaman içinde söylemediklerini”* birbirlerine söylemedikleri için pişman değillerdi. İkisi için de buruk bir mutlu son vardı, bir de ufak merak: *Ya söyleseydim?*

Yıllar geçti...

Artık hepsi birer anıydı. Siyah beyaz silik bir fotoğraf gibi... Ama bir merak unsuru hep kalacaktı: *Ya söyleseydim?*

Umut Benzer

ZAMAN

“Hey dostum, adımlarına dikkat et!” diyerek Özgür’ün omzundan sıkıca tuttu Barış. Belki hareketlerinde ağırdan alan, bezmiş ve bu yüzden biraz sıkıcı biri olabilirdi ama yeterince dikkatliydi. Aslında Özgür’ün kendini sakatlayabileceği kadar derin bir çukura gittiğini gören tek kişiydi.

Özgür anlamlı bir şekilde gülümsedi.

“Pekâlâ millet! Bugün burada konaklıyoruz.” dedi takımın kaptanı Nihat. Hepsi birer profesyoneldi. Bu yüzden dört çadırın kurulması topu topu 15 dakika aldı. Hemencecik iş bölümü yaptılar. Kimi çalı çırpı toplamaya, kimi çevreyi incelemeye gitti.

Ateş yakıldı. Yedi kampçı her günkü gibi ateşin çevresinde toplandı. Sıradan muhabbetler ve gülüşmeler başladı.

Özgür, bir hikâye anlatmaya başladı. Bilimkurgu ve biraz da imkân-sızlık içeren hikâyelere bayılırdı. Hikâyesinde bir adam vardı. Katil o adamdı! Çeşitli bilimsel deneylerden çıkmış biriydi ve neredeyse ölümsüzdü. Bir baba-kızın peşindeydi. Onları korumaya çalışan bir polis ve de onun çok yakın bir arkadaşı da vardı hikâyesinde... Sonuçta Özgür inanılması zor bir şey yaparak hikâyesini mutlu sonla bitirdi.

Grubun üstüne bir sessizlik çöktü. Sonunda Pelin söz aldı:

“Daha ne kadar yolumuz var Nihat?”

“Çok yolumuz var. N’oldu? Yoruldunuz mu yoksa Pelin Hanım?”

“Ne yorulması? Sadece merak ettim. Hem yorulsa yorulsa Barış yorulur. Öyle ya, şuna bak, sanki yaşamak istemiyor. Tam Bezmen®”

Gruptakiler Barış’a takılmayı ne kadar da çok seviyordu...

“Vallahi öyle.” dedi Tolga.

“Arkadaşım la dalga geçmeyin.” diye çıkıştı Hakan.

“Evet.” diye onayladı Dilara. Konuşma sırası İnci’deydi. Ve en son Özgür konuşurdu... Ama artık İnci’leri yoktu. Özgür sessiz kalmayı tercih etti. Grupta aniden soğuk rüzgârlar esmeye başladı. Hakan olayların yeniden açığa çıkmaması için konuyu değiştirmek zorunda kaldı.

“Barış’la sadece ben dalga geçebilirim.” diye espri yaptı.

Kimse gülmedi. Zaten Hakan’ın amacı da güldürmek değildi.

Özgür bir fıslıtı halinde iyi geceler dileyerek çadırına gitti. 7 kişilik bir gruptular ve dört çadır vardı. Özgür Barış'la aynı çadırdıydı. Barış da izin isteyip Özgür'ün yanına gitti.

Üye oldukları Kamp Kulübü genelde Gençlik Kampçıları diye anılırdı. Bir spor kulübüne bağlıydılar ve yıllarca kampçılık yapmaları sonucu hepsi birer profesyonel olmuştu. Artık bir rehberleri yoktu; rehberlere ihtiyaçları da yoktu. Ama onlar başkalarına rehber olabilirlerdi.

Nihat, belki kaptanları olabilirdi; muhabbeti bol biri de olabilirdi ama Özgür'e göre tam bir salaktı. Özgür Nihat'ı hiç sevmezdi, Nihat'ın onu sevmediği gibi. Ama bunun grubu etkilememesi gerekirdi. Sonuç olarak dağda kamp tehlikeli bir işti. Grubun güveninin tam olması, birbirini kollaması gerekirdi.

Son zamanlara kadar bu ikili aralarındaki gerginliği saklayabiliyordu. Zaten aralarındaki nefretin asıl sebebi Özgür'ün düşüncelerini açık açık söylemesi değildi. Ama son zamanlarda ikisi de birbirine tahammül edemez olmaya başlamışlardı.

Özgür şarj edilebilir pillerle çalışan el fenerini çadırda uygun bir yere yerleştirmiş, uyku tulumunu hazırlarken Barış içeri girdi. Hiçbir şey de-
medi, hiç yorum yapmadı. Özgür'ün yanında olması gerektiğini biliyordu, gelmesinin tek sebebi buydu.

Özgür Barış'ı görmezden geldi. Uyku tulumunun içine girdi ve telefonunu çıkardı. Sonuçta kampçılıkta "teknolojiden kaçının" diye bir kural yoktu.

Telefona kulaklığını taktı ve açma düğmesine üç saniye basılı tuttu. Yürüyüş boyunca telefonları kapalı kalmak zorundaydı ama geceleri açabilirlerdi. PIN kodunu girdi ve bir süre şebekeye bağlanmak için bekledi. Şebekeye bağlandığında her zaman için yapacağı ilk iş dokuzuncu hızlı arama-
ya basmak ve İnci'yi aramaktı. Onu – *kahretsin* – hala unutamamıştı. Bu gece de aynılarını yaptı. Kulaklıkta sinyal sesini duyması için birkaç saniye beklemesi yetti. Ve telefonda sinyal sesini duyunca, aramayı kapatarak her günkü gibi çaldırma işlemini tamamladı. Asla cevap gelmeyecekti.

Radyosunu açtı. 105.7 FM'i. Güzel bir Alihan Samedov parçası çalıyordu. Barış artık Özgür'ü izlemeyi bırakmıştı. Zaten ne yapacağını biliyor-

du... Uyuyacak ve rüyasında yine kâbus görecekti. *O olaydan beri Özgür kâbussuz gece geçirmemişti zaten.*

Kampın geri kalanı ateşin başındaydı. Tolga sürekli NBA'dan bahsedip, diğerlerinin kafasını ütülüyordu. Tamam, Los Angeles Lakers şampiyon olamamış olabilirdi ama bu dünyanın sonu değildi ki! Hatta Lakers'in aptal yenilgileri artık alışıldık bir şeydi.

Pelin "Yeter!" diye çıkıştı. "Oğlum, sen de amma NBA meraklısı oldun. Burada Allah'ın dağında, ufacak bir ateşin yanında basketboldan bahsediyorsun." dedi.

Nihat bağlı oldukları spor kulübüne günlük olağan raporunu vermek için izin istedi ve çadırına telsizini almaya gitti.

Ateşin çevresinde şimdi dört kişi kalmıştı. Dilara son okuduğu kitabı anlatmaya başladı: "Millet, son okuduğum kitap gerçekten mükemmel. Bir terörist ve bir çok facia... FBI, NYPM, NYPD, CIA... ve ne var ne yok hepsi teröristi arıyor..." dedi. "Mesela teröristin bir eylemi şöyle: Bir defasında..."

Saat 01.00. Ateşin etrafında hala dört kafadar muhabbet etmekte. Barış ve Nihat ise uyuyor. Özgür de radyosunu ve telefonunu kapatarak uyuyanlar dünyasına katılıyor...

Sabah olmuş ve Özgür çadırdan çıkmıştı. Bu sabah etraf daha sessizdi. Sanki buldukları yerden çok daha yüksekteydiler. Hemen solundaki çadırda bir hışırtı duydu. Ve çadırın fermuarı aralandı. İçeriden İnci çıktı. Sabahın köründe ve uykulu gözlerinde bile yaşam ve mutluluk vardı. Dağınık siyah saçları hafif hafif esen rüzgârla dalgalanıyordu... Ve o çok güzeldi. Çevresine bakındı İnci. Ve uykulu gözleri Özgür'ü yakaladı. Gülümsedi.

Kamp boyunca ilerledi Özgür. Çadırların kurulduğu yeri geçti. Son ağaçları da arkada bırakınca mükemmel bir manzara çıktı karşısına. Sanki sonsuzluğa bakıyordu. Dev bir uçurumun ucundaydı. Aşağıda yeşillikler; onlarca, yüzlerce sarı şerit halinde tarlalar; bazı yerlerde güneşin cılız ışığını yansıtmaya çalışan sera camları... Bir saç teli kadar ince görünen şehirler arası yollar ve göz kırpan farlar... Az bulutlu ve kıpkırmızı bir gökyüzü. Ufğunu arayan bir güneş...

Elbette bu dağ başında bank yoktu. Özgür uçurumun kenarına ayakları sarkacak şekilde oturdu. Arkasında ezilen yaprakların çıkardığı ayak

sesleri duydu. Manzaradan büyülenen biri daha yanına geldi ve aynı tehlikeli şekilde yanına oturdu.

Konuşmadılar. Hatta bakışmadılar. Sadece manzarayı seyrettiler. Bir süre sonra Özgür İnci'nin kendisine baktığını hissetti. O da baktı. Çok yakındılar.

Derken bir şey oldu. Sanki biri onları itmişti. Kendilerini boşlukta buldular. Çığlık attılar. İten kişi ancak siyah bir gölge olarak görülebiliyordu. Özgür uçurumda bir kayaya tutunmayı başardı. Ama taş çok keskindi ve eli kanamaya başladı. Diğer eli ile İnci'yi tutuyordu. Kanayan elinden akan damlalar önce koluna, oradan omzuna, oradan diğer eline, oradan da İnci'nin üstüne damladı. Siyahlı adam Özgür'ün elini ayağıyla çığnedi. Özgür'ün yapabileceği bir şey yoktu. İnci'yle bir daha konuşamamak üzere sonsuzluğa düştü...

Sonsuzluğa düştüğünde saat ancak 06.00 idi ve Özgür sıçrayarak uyanı. Etrafına bakındı. Barış derin bir uykundaydı. Giyindi ve çadırdan çıktı. Görünüşe göre katil buralarda değildi. Hatta kampta hiç hareket yoktu. Etrafta biraz dolaşmak istedi. Rüyasında uçurumun olduğu yönde ilerledi. Bu sefer uçurum yoktu ama arkasında yine ayak sesleri duyuyordu. Döndü. Arkasında Pelin vardı. Yanına geldi. Birlikte yürümeye başladılar. Pelin söz aldı:

“Erkencisin.”

“...”

“Uyuyamıyor musun?”

“Ya sen? Sen de erkencisin?”

“Evet. Bu gün öyle oldu. Zaten saat ikide yattık. Ama dört saatlik uyku bana yetmiş gibi.”

“Ben dört saat uyduğumda kendimi şanslı sayıyorum.”

“Neden uyumuyorsun Özgür?”

“Uyuyamıyorum.”

“Hala O mu?”

“...”

Cevap vermedi.

“Olayların böyle gelişmesi senin suçun değildi.”

“Kahretsin Pelin! Anlamıyor musun? O benden böyle bir şey beklemiyordu. O gün yanılmıştım. Hata yaptım. Hatamı kabul etmesem de, hata yaptım. *Her doğruyu söylememek gerekiyormuş.*”

Pelin cevap vermek üzereyken arkadan bir ses duyuldu. “Kusura bakmayın. Aranıza girdim ama Nihat diyor ki, yemek yiyip gidecekmiz.”

Özgür hemen Tolga’nın arkasına takıldı. Özgür’ün daha fazla konuşmak istemediğini anlayan Pelin de onları izledi.

Yemek yenildi, çadırlar toplandı ve yola çıkıldı. Önde kaptan, arkasında kızlar, arkasında Hakan ve Tolga, en arkada da Özgür ve Barış olmak üzere ikişerli sıra halinde ilerliyorlardı. Barış Özgür’e bir tür bitki göstererek, “Eğer şu kırmızı meyvelerden ağzına bir tane atarsan ne olur, biliyor musun?” diye sordu. Özgür konuşmanın devamını tahmin edebiliyordu. “Biliyorum.” dedi. “Kesin zehirli bir türdür. Hep öyle olur. Yersen ya kusarım ya da bağırsaklarımı bozarım. En sonunda da tahtalardan oluşmuş bir köye gönderir beni. Hem de bedavadan.”

“Hayır.” dedi. Barış. “Çok lezzetlidir. O kadar tatlıdır ki, bir tane yersen bir tane daha yemek istersin.” dedi. “Gel benimle...” diye ekledi. Özgür de sıradan ayrılarak onu izledi.

Grup, Barış’la Özgür’ün ayrıldığını gördü ama sesini çıkarmadı. Nâilsa biraz sonra peşlerine takılacaklardı. Özgür’ün yolu bildiğini biliyorlardı.

Barış meyvelerden bir tane kopardı ve ağzına attı. Sonra da “Haydi Özgür, ye bir tane.” diyerek Özgür’ü teşvik etti. “Oğlum, sen beni zehirleyeceksin, ama ne gün acaba?” diyerek Özgür de bir tane yedi.

Meyve gerçekten çok tatlıydı. Bal gibi saf bir tatlılığı olmasa da, biraz tropik yiyecekler, biraz kavun, biraz çilek karışımı, gerçekten çok değişik bir tadı vardı.

Özgür meraklandı. “Niye bunları pazarda satmazlar?” diye sordu.

“Çünkü dostum, bunları ancak dağ başında, böyle yerlerde ve bu zamanlarda görebilirsin. Toplamak çok güç.” Arkadaşları için birkaç tane ceplerine attılar ve grubu bulmaya gittiler. Nihat’ın olmadığı en yakın zamanda arkadaşlarına takdim edebilirlerdi. Ah o takım kaptanı ukala! Her şeyin kendi kontrolünde olmasını isterdi.

Grubu yakalamak için biraz hızlı adımlarla yürürken Barış Özgür’e “Öyle bir şey yapmalıyım ki, istediğim zaman onu bloklayabilmeliyim.” dedi. Özgür onayladı: “Keşke Nihat bir bilgisayar programı olsaydı. Herhangi

bir programlama dili, hiç fark etmez, yazdığım 20 ¹ satırlık kod bir ile onu bloklardım.”

“Bakıyorum da kendine çok güveniyorsun.” dedi Barış. “Sen kimi hackledin ² 20 satırla şimdiye kadar?”

“Belki başka kimseyi hackleyemem 20 satırla; ama onun IQ’ sunu 15 satır bile aşar.”

“Ben de kesinlikle sana yardım ederdim. Mesela senin yazdığın programcığı, ona gönderme yollarını düşünürdüm. Gerçi, ‘Bu virüslü. Bunu açma.’ dersek sırf merakından açacağına eminim ama...”

Özgür gülümsedi.

“Önündeki çukura dikkat et!”

Özgür yine çukur görmemişti. Çukura bakmak için kafasını hareket ettirmeye kalmadan ayağı bir taşa takıldı ve sendeledi. Barış onu düşmeden tuttu. Bunu öyle bir zamanlamayla yapmıştı ki, Özgür’ün cebine koyduğu tüm meyveler yuvarlanarak gitti...

“Sağ ol. Yine beni kurtardın!” diye teşekkür etti Özgür.

“Ne ki? Mesleğim *bu* benim dalgın çocuk.” diye cevapladı Barış. Düşüş nedeninin sakarlık değil, dalgınlık olduğunu çok iyi biliyordu.

Sonunda grubun geri kalanına yetişmişlerdi. Grup, havadan sudan muhabbete çoktan başlatmıştı. Konuştuklarında ne yoktu ki? Kim güzel, kim çirkin, kimler popüler, kimlerin yıldızı söndü, kim daha iyi şarkı söylüyor, kim daha iyi aktör... ve daha neler neler.

Bir gün daha bitti. Çadırlar yine kuruldu. Yemekler yine yenildi.

Gece olmuştu. Herkes çadırlarına gitti. Özgür ve Barış da tabii. Ama Özgür o gün, her zaman yaptıklarını yapmadı. O gün ilk defa İnci’yi çaldırmadı. Onun yerine... Kampın ortasında beyaz kağıt bulma olanağı yoktu ama onun beyninde yeterince boş alan vardı. Beynine yazdı:

¹ Bilgisayar dillerinde genelde her komut bir satıra yazılır. Bundan dolayı 20 satır bir program için çok az bir değerdir.

² Birinin bilgisayarına izinsiz giriş

Seni unutamadım.

Sıklamadım mı zannediyorsun?

Sıklmıyor muyum her gün kâbus görmekten...

Uyuyamamaktan, yeniden ölmekten?

Daha fazlasını yazamadan önce, uykular dünyasına gitmişti...

Gece vaktiydi. Kamptan dönmüş ve Beach Park'ta keyif yapıyorlardı. Gece vakti, her kamp dönüşü yaptıkları gibi... Geniş kıyıda, denizin hemen dibinde, dalgaların sesleri eşliğinde sekiz pufa gömülen sekiz iyi kampçı... Garson hepsine birer meşrubat verdikten sonra uzaklaştı. Kampçılar dağlardaki kadar yalnızdı artık. Onlara eşlik eden tek şey, cafelerden gelen çok cılız ışıklar, ay ışığının denizde oluşturduğu yakamozlar ve dalga sesliydi.

Pelin söze başladı: "Ve bir defa daha gezdik, gördük dolaştık..."

Nihat: "... ama bu maceranın da bir sonu varmış ve oraya ulaştık."

Barış konuşmak dünyanın en zor işiymiş gibi, "Ama gerçekten yorulduk." dedi. Sanki bu konuşmayı yapmak, kamptaki onca günden daha yorucuymuş gibi söylemişti bunu. Belli ki bezmişti.

Dilara: "Kamp çok zevkli oluyor. Her gidişimizde yeni bir şeyler görüyoruz. Değmez mi?" diye soru sordu Barış'a. Tolga araya girerek "Evet" dedi ve kısa kesti. Aksi halde Barış bezecekti.

Hakan "Çok eğlenceli bir kamptı." dedi. Konuşma sırasıyla devam ediyordu. İnci "Sonuçta mutlu değil miyiz?" diye virgülü koydu, Özgür de "Evet" dedi. "Ben çok mutluyum. Seninle olmaktan, sizinle olmaktan. Beraber olmaktan. Sizler benim için dosttan bile daha yakınsınız." Böylece bu konudaki son nokta da konulmuş oldu. Birisi yeni bir konu açtı ve konuşmalar devam etti gitti.

Erkekler gerçek birer centilmendi. Hakan Pelin'i, Barış da Dilara'yı eve bırakmak için izin istedi. Oradan da kendi evlerine geçeceklerdi. Tolga da bir süre sonra izin isteyerek gitti. Bu ara Özgür de her zaman olduğu gibi İnci'ye "Haydi biz de gidelim." dedi. İnci'yle Özgür'ün evleri hiç yakın değildi ama muhabbetleri çok iyi olduğu için hep beraber giderlerdi.

Bu sefer öyle olmadı. İnci “Nihat bana BEC ³ hakkında bir şeyler soracakmış. Sen bu konudan anlamazsın. Üstelik herhalde uzun sürer. Sen en iyisi git. Nihat beni eve bırakır.” dedi. Özgür de onlara iyi geceler diyerek uzaklaştı.

Özgür, o gün bir şey olacağını biliyordu. İnci eğitimini matematik bölümünde alıyordu ve Fizik’ten nefret ederdi. Nihat’ın da kamp dönüşü, gecenin bir yarısı, BEC ile alakalı soru soracak kadar Fizik’e meraklı olduğunu bilmiyordu. Bu kadar yalanı aynı anda duyduğunu hatırlamıyordu ve geçiştirildiğinin de farkındaydı. Sorun çıkarmadı ve evine gitti yine de.

Özgür yine erkenden uyandı. Rüyasında bir yıl önce, kampın mutlu halinin son günlerinden birine dönmüştü. Ve olayları da bire bir gerçek olarak görmüştü. O zamanlar sekiz kişiydiler... Özgür uyku tulumunda uzanmaya devam etti ve uykusuna devam etmek için adeta bir savaş verdi.

Özgür gidince, aralarında bir şey değişmemişti o gün. Havadan sudan konuşmaya devam ettiler. Nihat önce “İnci, bahsettiğim gibi Özgür’ü gönderip yalnız kalmamızı sağladığın için teşekkür ederim.” dedi.

Bir an için sessizlik hüküm sürdü. Dalgaların sesi anlık olarak ön plana çıktı. Nihat devam etti:

“İnci senden çok hoşlanıyorum.” dedi. Kimse konuşmadı. İnci gözlerini kaçırıyor ve plajın irili ufaklı soğuk gri taşlarıyla oynuyordu. Dalga seslerinden sonra, sessizliği bölen ikinci sesteki bu taşlar.

Nihat ise denize bakıyordu. *Ay ışığının* denizdeki salınımlarını gözetliyordu. Devam etti:

“Benimle çıkar mısın?”

Herkes için olduğu gibi İnci için de bir soru cümlesiydi bu. Bir cevap arıyordu, şimdi vermek üzere. Kendini bir uçurumdan atılmış gibi hissetti. *Sanki bir uçurumun kenarında mükemmel bir manzarayı seyrederken, biri onu arkadan uçuruma iteklemişti.*

Şimdi de aşağı düşüyordu. Bu esnada cevabını arıyordu. Yere çakılmadan cevabını vermesi gerekirdi...

³ BEC: Bose-Einstein Condensation: Atomların mutlak sifira milikelvin yakınlıklarda tek bir atom gibi davranması olayı.

Aralarında yine bir sessizlik oldu. Göz göze asla gelemiyorlardı. İnci “Evet.” dedi. Bu da o günkü konuşmalarını bitiren söz oldu. İnci Nihat’ın kendisini eve bırakmasını istemedi. İnci “İyi geceler.” dedikten sonra, direkt en yakın duruşa yöneldi.

Ancak konuşmalarında bir hata vardı... İkisi de sevgiden değil, “çıkılmak”tan bahsetmişti. O da ne demekse! Kelimelerin biri bile anlamlı değildi. Bir “Seni seviyorum.” bile denmemiştir...

Günün ikinci uyanışını yaptı. Sanılanın aksine kuş civıltıları arasında değil, sırlıklam ter içinde ve sıçrayarak yaptı bu uyanışı Özgür. Umutsuzluklar içinde geçen geçmişini geleceğe gömmek isterken, geçmişini onu her gece rüyalarında ziyaret ediyordu.

Gün ağarmamıştı. Telefonunun radyosunu açtı. Kampta uzunca bir süre kaldıkları için şarjı bitmek üzereydi. Ama Özgür bir telefon bataryasını alt etmeyi bilirdi. Yedek batarya sırt çantasının ön gözünde idi. Radyo zaten 105.7 frekansına ayarlıydı. Tam iki şarkının arasına denk gelmişti. Ufak bir aradan sonra Mirkelam’dan “Aşk Garibi” isimli şarkı çalmaya başladı:

*Ben bir aşk garibi,
Ayrılık yokuşunda...
Buğulanır gözlerim,
Her gün batışında.*

*Geri kalanla
Bana kalanla,
Yaşarım sensiz, senden kalanla;
Yaşamak dersen buna!*

*Kalanların gidenleri hissetmesi intihar,
Atlayıp sevgiden bir derin boşluğa...*

*Her aşk başlangıçtan geriye sayım mı?
Her güzel şey gibi; işte, bu da bitti.*

Bir çadırda Mirkelam söylemeye başladığında, diğer bir çadırda Dilara günlüğüne yazmayı henüz bitirmişti. Bu gün içinden eskilere dönmek geçiyordu. Günlüğünden öylesine bir sayfa açtı. İki yıl öncesine ait bir Haziran ayına gitti.

“Ne olacak benim halim bilmiyorum. Notlarım o kadar da parlak değil. Vallahi, Özgür üniversite birinciliğine oynuyor sanırım. Bu gün konuştum onunla. Oldukça iddialı. Ne mutlu onun için. Gurur duyuyorum onunla. Ama bu aralar onu çok dalgın görüyorum. Yanında bile seslensem, duymuyor. Yalnız dolaşüyor ve hep düşünceli. Bir şeyler var biliyorum. Aslında ona yardım etmeyi çok isterdim, ama nasıl yaparım bilemiyorum.”

Şimdi anlıyordu Dilara, neden Özgür’ün o kadar aşırı dalgın olduğunu. Normalinde Özgür’ün açıldığı insan İnci olurdu. Ama bu sefer ona da açılmamıştı... Kararsız kalmıştı ve bu ona dalgınlık olarak geri dönüyordu...

Dilara başka bir sayfa açtı. Bu sefer on üç ay öncesine dönmüştü ve olayları hatırlamak için günlüğe bakmaya ihtiyacı yoktu. Aslında bu olayı o kadar da hatırlamak istemiyordu...

Aynı olayı, başka bir çadırda, aynı anda, Özgür de hatırlamak istemiyordu. Ama anılar gözünde canlanıverdi. Geçmiş onu bir kez daha parmaklarında oynatmaya başladı.

Yaklaşık on üç ay önceydi. 8 kişilik grupları (Özgür’ün başkanlığında) oldukça yüksek bir dağa kamp yapmaya gitmişti.

Nihat ve İnci 5 aydır çıkıyorlardı. Gerçi onları şimdiye kadar kimse sarılırken dahi görmemişti ama çıkıyorlardı işte. Aslında onları sohbet ederken bile yakalamak yetenek işiydi. Ama İnci sanki içine kapanık biri olmuştu. Özgür’le bile eskisi kadar konuşmuyor, ikisi de sırlarını birbirine o kadar açmıyorlardı.

Özgür en önde, onun arkasında Barış, sonra sırasıyla Tolga, Hakan, Pelin, Dilara, Nihat ve İnci vardı. Yol çok dardı ve bir tarafı çok derin bir uçurumdu. Tehlikeli bir yoldu ve çadırlarını kuracakları alan bu yolun sonundaydı.

Bir anda bir sarsıntı hissedildi. Takım kaptanı Özgür, tam nedenini kestiremedi. Sanki küçük çaplı bir deprem olmuştu. Sağlarındaki dağda herhangi bir heyelan olmadı. Bu sarsıntı onları tehlikeye sokacak bir olaya neden olmadı. Herkes birer adım daha attı... Derken en arkada bir çığlık duyuldu. Özgür hızla arkasını döndü ve İnci’nin altındaki kayanın kırılmış, tehlikeli bir biçimde sallanmakta olduğunu gördü. Bu olaylar saniyeler için-

de oluyordu. Özgür arkadaşlarına göz attı. Herkes panik olmuştu. İnci'ye yetişebilecek kişi, en yakındaki Nihat'tı. Ama kayanın çatlama devam edecek, hatta yayılacak gibiydi. Nihat geri çekildi. İnci'nin altındaki kaya çatlama devam ediyordu. Saniyeler içinde olan bu olaylar zincirinde ne bir ses, ne bir çığlık duyuluyordu. O kadar çabuk oluyordu ki, duyacak dinleyecek ve düşünecek zaman yoktu. Özgür ne yapacağını hiç düşünmedi. Ne gibi sonuçları olacağını da. İnci'den uzaklaşan altı kişiyi geçti ve İnci'ye doğru atladı.

O anda kaya koptu ve boşluğa doğru düşmeye başladı... Özgür ellerini İnci'ye doğru uzattı. Kaya kopunca İnci bir an askıda kaldı. Sanki yer çekimine karşı gelmiş gibi göründü. Boşlukta denge olmazdı gerçi ama İnci yine de dengesini kaybetmişti. Gittikçe alçalıyordu milim milim. Hatta mikron mikron⁴. O anda mantık diye bir şey olamazdı. Düşünmeyi bırakın, uygulamaya bile vakit yoktu. Tek önemli şey İnci'ydi Özgür için... Özgür son saniyelerde, tüm zamanlama kurallarını çiğneyecek kadar ucu ucuna da olsa, İnci'nin sol bileğini tutmayı başardı.

Ancak İnci o kadar da hafif değildi ve aldığı hızla Özgür'ü biraz sürükledi. Şimdi Özgür bir eliyle İnci'yi tutarken tek elle dengesini sağlamaya çalışıyordu. Düşmesi an meselesiydi. Bir an arkadaşları aklına geldi. Özellikle Nihat neredeydi? Neden "İncisini" kurtarmıyordu, aklından bir an bunlar geçti. Ancak hepsinin hala şokta olduklarını ve diğer çökmelere karşı dağa yaslandıklarını biliyordu.

Hiç biri gelmeye cesaret edemiyordu. Aslında Özgür böyle düşünmek istemezdi ama *hiçbiri gelmeyi akıl edemiyordu* demek daha da aşığalayıcı olurdu.

İnci uçurumda asılı kalmıştı. Özgür elinin terlediğini hissetti. İnci'yle Özgür'ün gözleri buluştu. İnci siyah gözleriyle direkt Özgür'e bakıyordu. Özgür o an uçurumda kalmış haliyle bile İnci'nin çok güzel olduğunu hissetti. Aslında o an bunları nasıl hissettiğini bilmiyordu ama hissetmişti işte. Onu kaybedemezdi.

Yüz üstü biçimde uzanmıştı. Vücudunun önemli bir kısmı İnci'yi tutmanın etkisiyle kaymıştı ve şu an boştaydı. Özgür'ün şimdi tek başına kendini geriye çekmesi ve en önemlisi İnci'yi tutması gerekiyordu. Aslında önce kendini geriye çekmesi denge açısından daha iyi olurdu ancak, İnci'yi

⁴ Bir milim bin mikrona eşittir.

iki elle tutmak daha önemliydi. Elinin kayabileceğinden korkuyordu. İkinci elini de sarkıttı. İnci de biraz gayretle elini tuttu. Özgür İnci'yi çekmeden geriye çekilemeyeceği gibi, İnci'yi de sadece bilek gücüyle çekmesi gerekiyordu.

Uzun bir gayretti bu Özgür için... En sonunda, son bir hamleyle İnci'yi çekti ve ikisi birlikte uçurumun kenarına yuvarlandılar. Bir an için yine göz göze geldiler. Bir süre öylece uzanık kaldılar. Soluklandılar. Ardından kayaların çökmeye devam edebileceği geldi aklına Özgür'ün. Öyle ya kimse yaklaşmamıştı. Ayağa kalktı. İnci'ye de elini tutarak yardım etti. Onlar da dağa yaslandılar. Diğerleriyle aralarında bir metre kadar vardı. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Üçüncü defa göz göze geldiler. Ve sonra birbirlerine sarıldılar... Öylece uzun bir süre kaldılar. En azından Özgür ve İnci uzun bir süre gibi hissetmişti. Özgür sarılmaları boyunca İnci'nin soluk almalarının aşırı düzensiz olduğunu fark etti. Dikkat ettiğinde İnci'nin gözündeki sessiz yaşları kaçırmadı. Daha sonra etrafları doldu. Herkes İnci'ye sarıldı... Ve buna benzer şeyler...

Herkes için olay burada bitmişken, Özgür için olayın en önemli kısmına gelmemişlerdi bile.

Özgür en sonunda geçmişinden sıyrılmayı başardı ve böylece olayın devamını yaşamaktan kurtuldu.

Diğer çadırdaki uyanık olan Dilara olayların bu kısımlarını zaten tam olarak bilmediği gibi, bu kısım onu ilgilendirmiyordu. Olay Özgür'de kilitleniyordu. Zaten Özgür de kendini sık sık Olay-İnci-Özgür şeytan üçgeninde sıkışmış hissediyordu.

Geçmişe dönmenin bir faydası yoktur, eğer ondan ders alamıyorsak.⁵ Ama silmek istediğiniz geçmişiniz, esas silinmesi vakit alan ve birçok zorluğa neden olan geçmiştir.

Karabasan geri geliyordu... Özgür soluklanmak için dışarı çıkması gerektiğini, aksi halde anılarında boğulacağını hissetti. Bu yüzden dışarı çıktı. Cırcır böcekleri üçüncü senfonilerini çalmaya henüz başlamışlardı. Kampın içinde biraz dolandı. Dün gece yaktıkları ateşin çoktan sönmüş olduğunu fark etti. Bu ateş İnci'yle konuştukları ateşi hatırlattı ona. Ateşi

⁵ Bakınız: Geçmişler Mezarlığı

önlerine alarak yan yana oturmuşlardı. Özgür İnci'ye bir şeyler anlatıyordu. Neydi onlar? Aslında hatırlıyordu ama hatırlamamayı tercih ederdi...

Özgür İnci'nin hayatını kurtardıktan sonra her şey değişmişti. İnci bir yandan yaşadığı şoku atlatırken, diğer yandan da eski konuşkan haline dönmeye çabalıyordu. Nihat'la aralarında değişiklik yoktu gerçi ama İnci eski İnci'ye geri dönüyordu. Daha konuşkan, hayatla daha barışık biri olmuştu.

Ama tek şok yaşayan İnci değildi elbet. Özgür de bu şoku paylaşıyordu. O da ölüm tehlikesi geçirmişti. Sonuçta kayalar her an çatlayabilecek durumdaydı ve de Özgür uçurumun kenarında İnci'nin yanındaydı. Her şeylerini paylaşan iki arkadaş neredeyse *ölümü* de paylaşıyordu. Ama Özgür'ün şoku bu konuda değil, daha çok kendi hissettiklerine dair bir şoktu. Dostlukları esnasında Özgür çoğu kez İnci'den hoşlandığını hissetmiş, ancak bunun yakınlıklarından dolayı olduğunu düşünmüştü. Belki bunlarda haklıydı da. O sadece bir arkadaştı ve öyle kalmalıydı.

Şoku, *bu* düşüncesinin değişmesinden dolayıldı. İnci'nin aşağı düştüğünü gördüğü an aklından geçenler bir dostun düşünebilecekleri değildi. Ona doğru koşup, elini tutmaya çalışırken de bir dostun düşünebileceklerini düşünmüyordu.

Aslında düşündüğü özetle "Onu kaybedemem." idi. Ama bu bir dostun düşüncesi olarak kendini göstermiyordu. Aşağı düşerken, onu aslında ne kadar çok sevdiğini, onsuz yaşayamayacağını ve ona *daha anlatmadıklarının* olduğunu düşünmüştü.

"O" gün, 8 kişi ateşin çevresinde toplanmıştı. Her zamanki sohbet. Yine Barış'a takılmalar, NBA' dan konuşmalar ve benzeri...

Özgür ortaya ilginç bir fikir attı:

"Bence Tolga, Orlando Magic' in sponsoru. Kimse bilmiyor ama asıl para babası o..."

Tolga cevap verdi:

"Bilemedin adamım. Ben New Jersey'in sponsoruyum."

Hakan söz aldı:

"Arkadaşlar, bu kamp bitiminde hepiniz bendensiniz. Sinemaya götürüyorum."

Pelin takıldı: "Kafana tuğla mı düştü, kalas mı?"

Hakan: "Senin düşmediğin kesin."

Herkes güldü.

"Ama ne iş, ben gerçekten çok merak ettim. Sen durduk yerde böyle bir incelik yapmazsın. Büyük bir olay olmuş olmalı." dedi Tolga.

"Nedenini sorma." diye cevapladı Hakan. Kısa bir aradan sonra;

"Eee, Hakan, kimmiş bu şanslı kız bakalım?" dedi Özgür.

"Hop! Bir "kız" olduğunu sana kim söyledi." diye cevapladı Hakan.

"Yoksa bir kadın mı?"

"Yavaşş." dedi Hakan. "Sayısal Loto'dan para çıkmadığını nerden biliyorsun?"

"Çok basit. Dün bu kadar mutlu değildin. Cep telefonun yanında ve kaç saattir cebinde titreyip duruyor, dağın ortasında sayısal loto bayisi bulamazsın ve de..."

"Tamam, Özgür tamam. Pes. Amma da dikkatlisin."

"Bu bir cevap değil."

"Bir cevap."

"Adı ne?"

"Neden soruyorsun?"

"Bilemez miyim?"

Hakan söylememekte kararlıydı. Diğer 7 kişi ısrar etmeye devam etti. Böylece vakit akıp gitti. Ama saat 01.00 olduğunda bile Hakan'a adını söyletememişlerdi.

Biraz daha vakit geçince sırayla çadırlarına gitmeye başladılar. Önce Hakan gitti. Sonra Pelin. Sonra da Tolga ve Nihat.

Ateşin etrafında dört kişi kalmışlardı. Kızlar kendi aralarında bir konuda konuşuyorlardı. Muhtemelen kamptan dönünce ne yapacaklarıyla alakalıydı. Barış da erkekler arasında teknoloji ile ilgili bir konu açtı. Özgür ve Barış yapay zekâ hakkında hararetli bir tartışmaya girdiklerinde saat 01.30 idi ve bitirdiklerinde saat 02.00'ı bulmuştu.

Özgür'ün aklına telsizle merkeze rapor vermesi gerektiği geldi. Saat 02.00'da oralarda kimseyi bulamayacağını biliyordu ve ertesi gün bayağı bir azar işitecekti. Ama yine de şansını denemeye karar verdi. Barış da Özgür'le gitti.

Özgür merkeze ulaşmaya çalıştı ama gerçekten kimse kalmamıştı. Yarın yiyeceği azarları düşünerek ateşe doğru yürümeye başladı. Barış, çadırda en iyi arkadaşlarından olan uykuyu ve uyku tulumunu görünce Özgür'le gitmemeye karar vermişti.

Anlaşılan Dilara da aynısını yapmıştı. Ateşin yanında sadece bir kişi görebiliyordu. Milletin uykusu neden bu kadar erken gelmişti ki? Saatine baktı. Saatin 02.10 olduğunu gördü. İnsanlar uymakta haklıydı. Asıl hatayı uymamakla Özgür yapıyordu. Üstelik sabahın köründe kalktıklarını düşünürse. Ama aynı hatayı yapan biri daha vardı. O da ateşin yanında, yürümekte olan Özgür'e bakıyordu. Özgür geldi ve İnci'nin yanına oturdu.

Bir süre konuşmadılar. İkisi de yanan ateşi izliyordu. Ateş onlara huzur veriyordu. Özgür yerden bir ufak dal parçası aldı ve ateşle oynamaya başladı. En sonunda tahta alev aldı ve Özgür onu ateşlerin içine attı. Gösteri burada bitmişti.

"Gölgelere bak." dedi İnci. "Ne kadar da ilginçler."

Özgür İnci ile aynı noktaya odaklandı. Alevler hakikaten çok ilginç gölgeler oluşturuyordu. Esen rüzgâr alevleri çeşit çeşit nesnelere benzetiyordu. En sonunda Özgür UFO'da karar kıldı. Konuşmadan anlaşmak bir yere kadar geçerliydi. Bu yüzden fikrini açıkladı Özgür:

"Bence gölgeler UFO'ya benziyor."

"Saçmalama." dedi İnci. "Benzetecek daha mantıksız bir şey bulmadın mı?"

"Neye benzetmemi istersin? Bence gölgeler bir kalbe benzemiyor. Veya bir hayvana da benzemiyor..."

"Peki."

Özgür'ün içi kıpır kıpırdı. Her an kaynıyordu.

"Senden çok hoşlanıyorum."

"Ne?" İnci şaşırmış, şaşırmaktan öte sanki tam duyamamıştı.

"Şaka yapmıyorum. Bundan seni kurtardığım gün emin oldum. Senden çok hoşlanıyor, seni seviyorum." dedi Özgür şaka olmadığını özellikle belirterek

"Ama beni biliyorsun Özgür, şu anda Nihat'la beraberim."

Eyvah! İnci Özgür'e sadece çok kızdığına adıyla hitap ederdi. Özgür'ün aklından şunlar geçti:

"Ben çıkmak nedir hiç anlamıyorum, bence bu çok saçma bir terim. Ayrıca eğer Nihat'la çıkıyorsanız, ben sizi hiç kol kola bile görmedim. Seni *bu gün gerçekten* anlamıyorum İnci... Ayrıca benim *bunların ötesinde bir şey* anlattığımı anlamaman gerekir, kaç yıldır tanışığz seninle."

Tabii Özgür bunların hiç birini İnci'ye söylemedi. Doğru olanı yaptığına inanıyordu ama bu fikri değiştirmek üzereydi. Böyle bir tepki beklemiyordu. Acaba yanlış bir şeyler mi yapmıştı. Aslında İnci'nin mum ışığına ve

buna benzer şeylere aldırmayacağını düşünüyordu. Sonuçta Özgür İnci'yi seviyordu, arka plandaki manzarayı değil. Ve İnci'den de aynı düşünceyi bekliyordu. Ama kendi düşüncelerinden dolayı değil; onu tanıdığı için.

İnci Özgür'ün cevap vermediğine şaşırmadı. Aslında ne cevap verdiğini Özgür'ün gözlerine bakarak anlayabiliyordu. Gerçekten Nihat'la hiç mutlu değildi. Nihat sıradan bir arkadaş gibiydi. Onu hiçbir zaman özel hissettirmemişti ve hissettirmeyecekti. Ama hayır, Özgür, en yakın dostu, kesinlikle olamazdı. Özgür ne hissettiyse söylemişti. Eskiden de aşk gibi konularda konuşmuşlardı ama o zaman dost olarak görüşlerini paylaşmışlardı. Onun için İnci şu an Özgür'ün ne hissettiğini ve dediklerinde ne anlatmak istediğini derinlemesine anlıyordu.

Özgür'ün "*seni seviyorum*"u günü kurtarmak için değildi. Onun bu konuyu derinlemesine düşündüğünü biliyordu.

"Ama kesinlikle olamaz, o senin sadece dostun İnci, üstelik sen Nihat'lasın. Nihat olmasa bile sadece dost olmalısınız."

Gözlerini kaçırmış olduğunu fark etti. Özgür'e baktı. Kendisine bakıyordu. Sadece baktı ve kendisini anladığını umdu.

İnci kendisine baktığında Özgür mesajı aldı. Olmayacaktı. Belki de konuşmayı başka şekilde bitirmeliydi.

"Sanırım hata yaptım."

"..."

"Yani anlarsın, seni kurtardığımdan beri kafam karışık."

"..."

"Şimdi kararımın yanlışlığını fark ettim. '*Seni seviyorum*' dememde bile bir ahenk yoktu. Biz gerçekten dost kalmalıyız..."

...ve havadan sudan konuşmaya devam ettiler...

Sonuç olarak, ikisi de konuştuklarıyla anladıkları arasında fark olduğunu biliyordu. Son sözleri ne Özgür isteyerek söylemişti ne de İnci doğruluğuna inanarak dinlemişti.

İkisi de Özgür'ün gerçek duygularının değişmediğini biliyor ama bu bilgiyi paylaşmıyorlardı.

Ertesi sabah iki taraf da bu olayı yok saymanın onları daha mutlu kılacağını düşünüyordu. İnci'ye bir daha bundan söz etmemek ona bu şoku

atlattırabilirdi; inşallah. Normal biri olsa “kafam karışık” hikâyesini anında yutardı. Ama İnci ile *gerçekten* çok iyi anlaşıyorlardı ve İnci’nin ona inanmadığını Özgür çok iyi biliyordu.

O günden sonra İnci ile Özgür arasında gözle görülen bir soğukluk başladı. Özgür’e bunun nedenini ilk Barış sordu. Özgür Barış’tan bir şey saklamazdı. Ona olanları anlattı. Barış kesinlikle Özgür’ü haklı buluyordu.

“Sen doğru şeyi yaptın dostum. Duygularını açıklamakta haklısın. Üstelik sizin aranızda, ne bileyim, yani böyle gözle görülmez bir bağ var sanki. Açıkçası ben sizi birbirinize çok yakıştırmıştım.”

Barış, Özgür ile İnci’nin yaptığı konuşmanın sonuçları hakkında yorum yapmamış, sadece uzun süredir söylemek istediği fikirlerini bir defada açıklamıştı.

Özgür geçmişini hatırlamaya burada ara verdi. Etrafına bakındı. Dün geceki sönmüş ateşin yanında oturuyor halde buldu kendini. Saatine baktı. Ne de uzun bir geçmişi vardı? Saat 04.00 olmuştu. Biraz daha uyuyabilirdi. Tabi eğer zahmet edip de, çadırına dönerse. Kendini iyi hissetmiyordu. Birkaç gün önceki konuşmasında Pelin’in de kendisinin doğru şeyi yaptığına inandığını söylediğini hatırladı. Ama bu kendisini daha iyi hissetmesi için bir neden değildi. Tolga geldiğinde Pelin ona bir şeyler diyecekti. Neydi acaba? Eskiye hatırlamaya devam etti...

Zaman içinde diğerleri de İnci ile Özgür arasında bir soğukluk olduğunu fark etmişti. Aslında birçok kişi bu soğukluğun nedenini de tahmin etmişti. Nihat da bunlardan biriydi.

Kısa bir süre sonra Nihat ile Özgür arasında sessiz bir savaş başladı. İki tarafın birbirine duyduğu saygı, karşılıklı nefrete dönüştü. İnci Özgür’ün kendisine anlattıklarından sonra Nihat’la olan ilişkisini ciddi ciddi düşünmüş ve ondan ayrılmaya karar vermişti. Nihat bundan Özgür’ü sorumlu tutuyordu.

Bir sözcük neler değiştirebiliyor.

O sene kamp nefretle bitti.

Geri döndüklerinde gelenekselleşmiş Beach Park keyiflerini yapmadılar.

O yaz, kamp bitiminde Özgür gruptan ayrılmak için dilekçesini yazmış ve merkeze teslim etmişti. Bunları yaptığında tek düşündüğü kampta artık dost olarak değil, bir sorun olarak yer aldığıydı. Eğer o bir sorunsay, çözümünü toz olup gitmekti.

Böyle düşünen biri daha olduğunu bilmiyordu Özgür. İnci dilekçesini çoktan vermiş ve ayrılığı kurul tarafından onaylanmıştı. O yoktu artık. 7 kişiydiler. Bunları *kulüpten* öğrenmesi Özgür'ü şoka uğrattı. Üzdü. Bir hoşça kal bile demeden gitmişti.

Yıllardır süren dostluğun sonu buydu işte. *Bir arkadaşlığın sonu "seni seviyorum" ile gelmişti.* Özgür ne yapmıştı? Bir lafı, on üç harflik iki kelime, İnci'yi tüm çevresinden koparmıştı. Çok büyük bir hata yaptığına emindi artık.

Ama düzeltmek için çok geçti.
"...çok geç."

Çok geç...

Kulüp, Özgür'ün ayrılık dilekçesini İncininkinin yanına koydu. Onay verilmesi için birkaç gün beklemesi gerekiyordu.

Özgür'ün ayrılık talebi ve İnci'nin gerçekleşmiş ayrılığı bir şekilde kampçılarının kulağına gitmişti. Özgür'ün talebi bu yüzden reddedildi. Arkadaşları da (Nihat hariç) kulübe istifa dilekçelerini sunmuşlardı. Özgür'ün ayrılığının kabulü halinde onlar da kulüpten ayrılacaklardı.

Böylece Özgür dilekçesini geri aldı. Grup 7 kişi olarak varlığını sürdürdü. Ancak Özgür "gruptaki düzeni sağlayamadığı" gerekçesiyle başkanlıktan alındı. Nihat o zamandan beri grubun başındaydı.

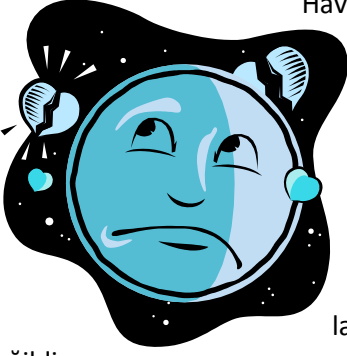
O gün bu gündür Özgür kendini kötü hissediyordu. Şu an hissettiği gibi. Geçmişini ona acı veriyordu.

Ama şu an için Özgür'ün uykusuzluğu, geçmişin açısından daha baskın çıkıyordu. Çadırına geri gitti ve uyudu.

Uyandığında her şeyin aynı olacağını biliyordu.

Uyandığında her şey gerçekten aynıydı.

Günler akıp gitti. Kamp bitiyordu. Grup geri dönüş yolunu tutmuştu bile.

Hava kararmak üzereydi. Planlarına göre geri dönüş yolculuğu üç gün sürecekti ve ikinci günün sonuna gelmişlerdi. Mola verecekleri yer bir kilometre kadar uzaklarındaydı. Tek sıra halinde derin bir uçurumun kenarında yürüyorlardı. En önde takım kaptanı Nihat, arkasında da sırasıyla Hakan, Pelin, Tolga, Barış, Dilara ve Özgür vardı.

Adımlarını dikkatli bir şekilde atıyorlardı. Uçurumun kenarında yürümek kolay de-

ğildi.

O an bir şey oldu. Özgür bir anda dengesini kaybetti. Bir anda gözleri kararmıştı. Veya ona benzer garip bir şey. Sendeledi ve ayaklarını boşlukta buldu. Düşerken tek eliyle bir kayaya tutundu. Ama kaya çok keskindi ve eli kanamaya başladı. *Kanayan elinden akan damlalar önce koluna, oradan omzuna, oradan boştaki eline ve oradan da uçurumun derinliklerine damlıyordu.*

Barış çantasını bir kenara fırlattı ve Özgür'ün yardımına koştu. Diğerleri de hemen geldiler yanlarına.

"Boştaki elinle elimi tut!" diye bağırdı Barış.

Özgür düşünüyordu. Ne yaptım şimdiye kadar? Doğruları söyledim. Bir insanı hayattan kopardım. Hayatımın hatasını yaptım ve bu yüzden her gün acı çekiyorum. Yapacak başka neyim olabilir? Hiç.

Olanlar gruptakiler için kaza, Özgür içinse bir seçimdi. Özgür kanayan parmaklarını gevşetti ve kendini boşluğa bıraktı.

Düşerken İnci'yi düşünüyordu. Düşme süresi içinde aklına ilk gelen şey İnci'ydi. Aklına son gelen şey de İnci'ydi. Zaten aklına topu topu iki şey gelmişti. İnci ve İnci.

Düşükten sonrası ise derin bir karanlıktı.

**** SON ****

Umut Benzer

Üç günlük geri dönüş tahmininden daha kısa geldi Özgür'e. Yol boyunca anılarla boğuşmayı beklerken hiçbir şey olmadı. İnanılmayacak bir şeydi ama ayağı bile takılmadı. Dalgınlığından dolayı düşmedi, Barış da bu süre içinde rahat etti.

Şehir merkezine vardılar. Hava henüz kararmamıştı. Eskiden olsa çoktan Beach Park yolunu tutmuşlardı. Ama artık değil.

Herkes gerekli duraklarda ayrılıyordu. Grup Kalekapısı'ndan ⁶ yukarı doğru çıkıyordu. Hakan ve Pelin Lara ⁷ tarafına gitmek için Atatürk caddesine saptı. Ziraat Bankası'nın önünden otobüse bineceklerdi.

Geriye kalan beşli Ali Çetinkaya caddesine girdi. İlk caddeden sola saptılar ve Kız Meslek Lisesi'nin karşısındaki duraktan evlerine dağıldılar.

Bir dolmuşta Dilara, Tolga ve Barış, bir diğerinde Nihat ve bir diğerinde Özgür olmak üzere ayrılmışlardı. Özgür'ün evi diğerlerinden biraz daha uzak bir semtteydi.

Böylece o seneki kamp maceraları bitmişti. Gelecek seneye kadar serbesttiler ve artık sadece kâğıt üzerinde gruptular.

Özgür arkasına yaslandı ve dolmuş şoförünü, kafasının içinde, hızlı olmaya davet etti.

Temmuz'da kamp bitmişti. Zaman geçti. Takvimlerden sayısız yapraklar düştü. En sonunda Eylül geldi. Eylül beraberinde kış belirtilerini de getiriyordu. Antalya standartlarında erken gelen yağmurlar Eylül'ün bazı günlerini toprak kokusuna boğabiliyordu.

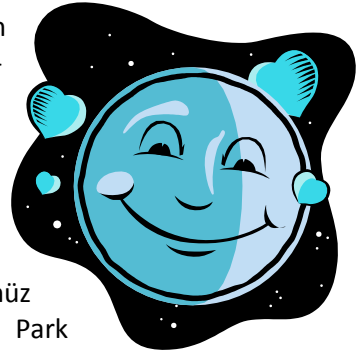

Yedi kişilik grupları kamptan döneli iki ay olmuştu. Pelin Özgür'e bir SMS ⁸ yolladı.

⁶ Antalya'nın şehir merkezi ve en işlek yollarının buluştuğu noktadaki saat kulesi ve kaleler. Tarihi bir yapı.

⁷ Antalya'nın en lüks semtlerinden biri, deniz kıyısında, şehir merkezine uzak.

⁸ SMS: Short Message Service: Kısa Mesaj Servisi

**Slm. Carsamba gunu saat 20.00'da ben,
Dilara, Tolga, Hakan ve Baris seni
kacirip bi'yere goturecez. Evde ol,
hazir bekle. Bye.**

Gönderen: Pelin

Alıcı: Özgür

Çarşamba günü Özgür'ün yaş günüydü. Özgür'ün burnuna eğlence kokuları geliyordu. İyi bir parti olacaktı.

Aşağı yukarı aynı vakitlerde İnci evinde, bilgisayarının başında, NFSHP11⁹ oynuyordu. Telefonunun hatırlatıcısı öttü.

**** HATIRLARICI ****

Alarm Devrede!

Doğum günü: Özgür Başarı

Bu olay hakkında yazdığınız not:

ÖZGÜR'UN DOĞUM GÜNÜ GELİYOR!!!

Ertele

Çık

İnci'nin silmeyi unuttuğu bir hatırlatma notuydu bu sadece. Gerçi telefon hatırlatmasa da Özgür'ün doğum gününü biliyordu. Nereye baksa yazıyordu çünkü. Günlüğünde, ajandasında, bilgisayarında, İnternet hesabında... Bunların hepsini silmek çok zor olacağı gibi nerelere yazdığını da hatırlamıyordu...

Ama en önemlisi aklından silemediğinin farkında değildi.

Telefonu elinde, öylece dalmış olduğunu fark etti. Sonra ekrana baktı. Autumn Crossing isimli haritada arabası hala çalışıyordu. Aldığı McLaren LM sonuncu olmuştu. Telefonunda Özgür ismini gördüğü anda oyunu durdurmayı bile akıl edememiş, telefonu eline almıştı. Sadece hatırlatıcıydı ne yazık ki. *Ne yazık ki mi?* Özgür onu aylardır aramamıştı. Gerçi arasa da cevap vermiyordu ama, aramamasının onu üzdüğünü daha yeni

⁹ EA firmasının üretimini ve dağıtımını yaptığı Need For Speed Hot Pursuit II isimli araba yarışı oyunu.

yeni fark ediyordu. Eli hızlı aramalarda gezindi ama çaldırmadı Özgür'ü... Kesinlikle.

Tam oyuna dönüyorken telefonu yeniden öttü. Bu sefer ekranda **1 SMS ALINDI** yazıyordu.

Özgür gülümsedi. Çarşamba günü çok eğlenceli olacaktı. Acaba ne yapacaklardı? Arkadaşlarının aşırı büyük bir parti düzenlemediklerini umuyordu.

Büyük gün geldi. Özgür saat 20.00'da hazır bekliyordu. Kapı zili çaldı. Kapıyı açtı ama kimseyi göremedi. Eşiğin dibinde siyah bir kutu olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Kutunun içinde şarbon mikrobi olup olmadığını düşünmesinin nedeninin çok kitap okumak olduğunu umarak kutuyu açtı. Kutudan bir yaratık fırladı, Özgür'ün kolunu ısırıldı... Şaka yapıyorum elbette. Kutunun içinde el yazısıyla yazılmış bir not vardı sadece.

“Merhaba yabancı. Bahsettiğim yeri bulman kolay olmayacak. Keçileri kaçıracaksın belki de. Nerede olduğumu bulmak istiyorsan sanırım bu saatte kapalı olmayan tek büyük teknoloji mağazasına gitmelisin. Sabancı'nın büyük mağazasının Güllük Şubesi'ne git. Orada geçisakallı bir adam var, Feridun Bey. Onu bul ve ekte yazılı soruyu sor. Eminim sana yardım etmekten mutluluk duyacaktır.

Bir dost.”

Dilara'nın el yazısıydı. Özgür dışarı çıktı. Her zamanki gibi üstünden dökülen kıyafetlerini giymişti. Bu gün geceye uyum sağlıyordu. Siyah spor ayakkabı, siyah eşofman altı, siyah tişört, siyah çerçeveli gözlük ve siyah şapka... Şapkayı abarttığını düşündü ve onu evde bıraktı. İlk atladığı otobüsle TeknoSA'ya doğru yol almaya başladı.

TeknoSA'da ilk gördüğü kişi Feridun Bey idi. Yanına gitti, kağıdı çıkardı ve yazılı soruyu okudu:

“Affedersiniz, ben yolunu kaybetmiş bir Galyalıyım. ¹⁰Acaba buralarda savaşılabileceğim bir Romalı veya kutlayabileceğim bir parti var mı?”

Feridun gülümsedi:

“Ey Galyalı! Romalıları bilemem ama bir parti var. Ben yerini bilmiyorum ama bir arkadaşım sana yardımcı olabilir. Eminim Migros’daki Toys’r’us mağazasını biliyorsundur. Oraya gitmelisin.”

Özgür teşekkür etti. Bu iş ne kadar böyle sürebilirdi ki?

Migros Alışveriş Merkezi tahmin ettiği gibiydi. Ne fazla kalabalık, ne de fazla tenhaydı. Güvenlikten geçtikten sonra yürüyen merdivenlere yöneldi. Aşağıya inerken Toys’r’us Mağazası’nın önünde Pelin’i gördü. *“Yardımcı olabilecek arkadaş”* demek Pelin’di.

Pelin de Özgür’ü gördü ve konuşmayı başlattı:

“İyi akşamlar Özgür Başarı! Şimdi buradayız çünkü az sonra parti başlayacak ve sen hazır değilsin. Bu maskeli bir parti olacak. Şimdi bir maske seç bakalım.” dedi ve Toys’r’us’a girdiler. Özgür yeşil bir uzaylı maskesi aldı. Yeşil surati ve antenleri olan bir maske.

Pelin Özgür’ü elinden tuttuğu gibi dışarı çıkardı. Para ödemedikleri Özgür’ün dikkatinden kaçmadı. Anlaşılan bu gerçekten büyük bir organizasyondur. Arkadaşları teknik çalışmıştı.

Migros’tan çıktıklarında park alanının bir yerinde maskeli biri onları bekliyordu. Eliyle yanında duran iki bisikleti işaret etti ve uzaklaştı. Özgür karanlıkta onun kim olduğunu çıkaramadı. *“Atla bakalım”* dedi Pelin.

İki bisikletli, Pelin önde Özgür arkada, bir süre yol aldılar. Solda Hasan Subaşı Kültür Parkı vardı. Sağda Migros’u geride bıraktılar. Minicity’i de geçtiler ve Hillside otelini de sollayınca Beach Park göründü.

En sonunda Beach Park’a vardılar. Bisikletleri otopark bölümündeki görevliye bıraktılar ve yürümeye başladılar. *“Maskeni tak.”* dedi Pelin. İkisi de maskelerini taktılar. Pelin çok da sevimli olmayan bir palyaço maskesi takmıştı.

Yürüyüş yolunda Palyaço ile Uzaylı’yı sevimli bir köpek karşıladı. Özgür kim olduğunu önce anlayamadı Köpek’in - maskeler sesi boğuyordu-

¹⁰ Ünlü çizgi film kahramanı Asteriks Galyalıdır.

ama daha sonra Dilara olduğunu fark etti. İki kız Uzaylı'yı aralarına aldılar ve kıyı yolu boyunca ilerlediler.

“İşte burası” dedi Palyaço.

“Seni kaçıracağımız yer.” diye ekledi Köpek.

Murphy's Beach'a girdiler. Bu gün Murphy's Beach'deki herkes maskeliydi. Uzaylı, girişte maskeli bir garsonun herkese maske dağıttığını gördü.

Bu *gerçekten* büyük bir partiydi.

Uzaylı Beach-Cafe'ye girince onu Sihirbaz, Korsan ve Vampir karşıladı. Bu gün herkes çok farklı giyinmişti ve Uzaylı onlar konuşana dek kim olduklarını anlayamadı.

Korsan Tolga'ydı. Rolünü çok sevmiş olmalıydı ki, maske dışında pe-lerin ve kılıç da taşıyordu. Uzaylı'yı tebrik etti.

Sihirbaz Barış idi. Selamlaşırken şapkasını çıkardı. Elini şapkasına soktu ve içinden de 100% pamuklu oyuncak bir tavşan çıkardı. “Doğum günü hediyen.” dedi.

Vampir ise Hakan'dı. O da tebrik etti.

Kutlamalar başladı. Özgür'ü tanıyanlar veya sıradan - ama maskeli - müşteriler eğlenmeye başladı.

Pasta geldi. Özgür alkışlar altında kürsüye çıktı ve konuşma yaptı. Konuşmasında “Bush'un Irak'ı terk etmesi için elinden geleni yapacağını” söyledi... Elbette şaka yapıyorum. Uzaylı konuşma falan yapmadı.

Pastanın büyük parçalarını 6 kafadar, küçük parçaları ise “ikram” olarak sıradan müşteriler yedikten ve meşrubatlar içildikten sonra maskeler geri takıldı. Murphy's Beach'in DJ'i hoparlörden “Şimdi dans zamanı!” diye bağırdı ve parçalara Bomfunk Mc's'den Freestyler ile başladı. Parça sıradan disko tarzı şarkılar ile devam etti. Daha sonra Türkçe şarkılar başladı. Ama sanılanın aksine Mustafa Sandal'dan Moonlight çalmadı.¹¹ Bir süre hızlı şarkılarla kurtlarını döktüler. Daha sonra şarkılar yavaş yavaş yavaşlamaya başladı. Uzaylı bir anda DJ'e karşı sevgi duydu. Sürekli sevdiği parçaları çalıyordu. Şarkılarda biraz eskilere dönünce Uzaylı birinin DJ'e playlist¹² vermiş olduğuna emin oldu.

¹¹ Moonlight – Eski takma adımın kaynağının bu şarkı olduğunu zannedenlere bir göndermedir.

¹² Playlist: Programda çalınacak parçalardan oluşmuş şarkı listesi.

Jean François Michael'dan Si L'amour Existe Encore isimli şarkı çalmaya başladı. Uzaylı, özellikle orta yaşlı çiftlerin gözünde bir parlıntı yakaladığına emindi. (Ne kadar maske takmış olsalar da) Parti için biraz daha genişletilmiş olan kıyı sahnesi çiftlerle dolmaya başladı. Parça çalmaya başladığında Uzaylı, Sihirbaz ve Vampir kenarda oturmuş soluklanıyorlardı. Palyaço onlara doğru geldi. Uzaylıya elini uzattı ve ikisi sahneye doğru gittiler. Ritme uyarak dans ettiler. Sanıldığının aksine Uzaylı Palyaço'nun ayağına basmadı, ritmi de kaçırmadılar.

Slow şarkılar art arda geldi. Palyaço ile Uzaylı şarkı bitince oturmak yerine dansa devam ettiler.

Bir süre sonra ritim aniden arttı. Elbette sahnedekiler de ikili dansı hemen hızlı dansa döndürdüler. Uzaylı, Palyaço ile dans ederken etrafi ancak lunaparktaki balerinlerden birinin içindeymiş kadar görebiliyordu. Dansın hızı başını döndürüyordu. Bir ara Köpek ile Sihirbaz'ı gördü. Aslında Uzaylı hızlı danslarda ritme ayak uydurmakta zorlanırdı ama Palyaço ile anlaşıyorlardı. Daha önce prova yapmış gibi sonraki hamlenin ne olacağı konusunda hemfikir oluyorlardı genellikle.

Gün böyle devam etti. Arada bir gök gürültüsü ve hafif yağmur partiye eşlik ediyordu. Sonbaharın böyle güler yüzlü başlayıp sonra sağanağa dönen yağmurlarına Antalya'da fazla rastlanmazdı. Ama bu gün onlardan biri olacak gibi bir his vardı Uzaylı'nın içinde.

Saat 00.30 – 01.00 arası hafif bir yağmur eşliğinde parti sona erdi.

6 kafadar Murphy's Beach'den yürüyüş yoluna çıktılar. Ama maskelelerini çıkarmadılar. "Beach Park'tan çıkana kadar maskeleri çıkarmak yok." dedi Vampir. Sevimli Köpek söz alarak "Ben Hakan ve Tolga'yla Hasan Subaşı Kültür Parkı'na çıkıp, oradan Meltem Sitesi tarafına gideceğim. Oradan bize daha çok araç geçiyor." dedi. Sihirbaz da yanıt olarak "Ben de Palyaço ile Varyant tarafından Konyaaltı caddesine çıkacağım. Uzaylı da bizle gelir öyle değil mi? Yürüyüş olur." Uzaylı'ya baktı. "Evet, bu yağmurda ne güzel (!) yürüyüş olur. Tamam, geliyorum." dedi. Böylece grup ikiye ayrıldı. Uzaylı ve onunla olanlar Beach Park'ın Varyant çıkışına geldiklerinde Sihirbaz ceplerini yoklamaya başladı.

"Eyvah! Millet, bunu size söylemek istemem ama sanırım cep telefonumu unutmuşum. Bu işi de büyü çözmez ki, ne kadar Sihirbaz da olsam. *Adrakadabra* millet, ben size yetişirim, siz gidin..." Koşar adımlarla uzaklaştı.

Uzaylı ile Palyaço Beach Park sınırlarından çıktılar. Varyant yokuşunda birkaç adım attılar ve orada durdular. Korkuluğa yaslanarak manzarayı izlemeye başladılar. Antalya avuçlarının içinde, ıslıl ıslıl, Sihirbaz'ı bekliyorlardı. ...*belki de beklediklerini sanıyorlardı...*

"Sanırım artık maskelerimizi çıkarabiliriz." dedi Özgür. Ve böylece "Uzaylı" kişiliği son bulmuş oldu. Pelin maskesini çıkarmamıştı. "Ne oldu? Çok sevdin galiba..." diye dalga geçti Özgür. Maske'yi tuttu ve çekip çıkarttı. *Ve o an partinin yarısından fazlasını Pelin olmayan bir Palyaço ile geçirdiğini anladı...*

Gözlerine inanamıyordu. Eğer son günlerde hafızasını kaybetmek için özel çaba sarf etmediyse önünde duran Pelin değildi. O *O' ydu*. Önünde duran ama kendisine bakmayan kişi *İnci'nin ta kendisiydi*.

Doğum günü hediyesi?

Özgür ne tepki vereceğini bilemiyordu. Boğazı düğümlemişti ve şoku henüz atlatamamıştı. Benzer bir paniği İnci'nin yaşadığından da emindi. Özgür'ün diyeceği bir söz karşısında panik olmaya hazır olabilirdi.

Barış Özgür'ün görüş mesafesinden çıkınca maskesini çıkardı ve Murph's Beach'i bir kenara bırakıp Dilara, Hakan ve Tolga'yı yakalamak için hızlandı. Onlarla Beach Park'ı Hasan Subaşı Kültür Parkı'na bağlayan merdivenin en üst basamağında buluşacaktı...

Özgür İnci'ye yaklaştı. Elini İnci'nin saçları arasında gezdirdi... İnci de Özgür'e baktı. Uzun süre sonra birbirlerini görebilmişlerdi. Ama İnci'de de, Özgür'de de hiç değişiklik yoktu. İnci hala güzeldi. Hala aynı uzunluktaki siyah saçları dalgalanıyordu. Hala aynı simsiyah gözler Özgür'e bakıyordu...

Sarıldılar. Ve yılların acısını bir sarılmada çıkardılar.

El ele tutuşup Varyant yokuşundan yukarı çıkarlarken yağmur hızını biraz daha artırmıştı.

Konyaaltı caddesinde Barbaros Çay Bahçesi yönünde ilerlediler. Birkaç bloklu bu yol onlara çok kısa gelmişti. Yağmur hızını gitgide artırmasına rağmen şikâyet etmeden yürüyorlardı. Saat çoktan 02.00'ı vurduğuş

için etraf sessiz sakindi. Sadece yağmurun sesi vardı Antalya'yla dostluk kuran ve onu yalnız bırakmayan. Bir de Özgür ile İnci.

...keyifleri yerinde...

Sıradan konuşmalarla başladılar. Daha sonra gitgide özelleşti...

O gün Pelin'in keyfi oldukça yerindeydi. İnci'yle maskeleri pasta yenildikten hemen sonra değiştirmişlerdi. Ve en iyisi Özgür'ün haberi bile yoktu. İnci maskeyi çıkarınca Özgür'ün tepkisinin ne olduğunu tahmin edemiyordu Pelin. Yarın nasılsa öğrenecekti.

İyi ki İnci'ye o mesajı yollamıştı Pelin. Yoksa her şey hala aynı olacaktı.

Cumhuriyet Meydanı'na geldiklerinde sınırlı olmuştular. Dolmuş veya otobüsü bırak araba bile geçmiyordu. Yollar yağmur sularıyla dolmuştu. Ama onlar mutluydular. Beraberdiler. Birbirlerine sarılmış, üşümüyorlardı. Ali Çetinkaya Caddesi'ne girdiler, oradan Doğugarajı'na...

Yaklaşık üççeyrek saat daha yürüdükten sonra İnci'nin evine varabildiler. Yağmurdan göz gözü görmez olmuştu. Bu saatte yüzmeden eve gitmek imkânsızdı. Ayrıca Antalya'nın ünlü sel sularında sadece yüzücü olmak değil, aynı zamanda akıntıya karşı yüzebilen iyi bir yüzücü olmak da gerekliydi.

O gece Özgür İncilerde kalmak zorunda kaldı. Sabaha kadar konuşup korku filmi seyrettiler. (O kadar da romantik bir çift değillerdi.)

Sabahın ilk ışıklarında yağmur henüz durmuştu. İnci'nin balkonundan gün doğumu seyredilebiliyordu. Füzyon topu Güneş, sadece bir avuç büyüklüğünde kırmızı bir top, ufukta zorla görünüyordu... İnci ve Özgür bakiştılar. Güneşin doğumundan daha yavaş bir hızda birbirlerine yaklaştıklarını fark etti Özgür. İnci bunu zaten farkına varmıştı. Gitgide yaklaştılar ve öpüşmemek için fazla yakın olduklarını anladılar...

"Seni seviyorum. Yokluğunda dosttan öte bir şey olduğunu anladım." dedi İnci.

Özgür'ün cevap vermesine gerek yoktu.

**** SON ****

Umut Benzer

BEYİNSİZLERE SELAMIM(IZ) OLSUN

Bu mudur yaşamak? Hayatın anlamı bu mudur? Gerçekler bunlar mıdır? Gelecek böyle mi olacak?

Her tarafımız numara nedense; herkes rol yapıyor. Kimse olduğu gibi değil, kimse olmak istediği gibi değil. Kimse, hiç kimse ne kendi olabiliyor ne de olmak istediği insan. Herkes ortalarda bir yerlerde rolünü yapıyor, gününü kurtarıyor.

Böyle mi olmalıydı?

Herkes perişan, insanlar yalnız. Herkes tek. Sen var, ben var, o var. Biz yokuz; "Siz" yoksunuz! Kimse konuşmıyor, ifade edemiyor istediklerini, istedikleri gibi. İstedikleri gibi gülemiyorlar bile. Çünkü toplum var; "Onlar" var çünkü!

En yakın arkadaşlıklar palavra. Sevgililer de cabası. Bir gün canım şekerim, hemen ertesi gün salatalık marul! Hayatın anlamı bu mu?

Dostluk farklı mı günümüzde?

Bu kavram da birbirini taklit eden "mal" insanlarla doldu. "Virüs" tipli insanlar buralara da sızdı.

Virüs nedir? Vücuda girer ve yok eder değil mi? Bunlardan çok var piyasada. Belki de biri hemen dibinde. Belki de 45 dakika boyunca yeni saldırılarını planlıyor. Ve sen onu arkadaşın zannediyorsun.

Sen o beyinsizi arkadaş zannediyorsun. Sen onu adam yerine koyuyor, onunla gülüp onunla ağlıyorsun; ama o seni en kısa sürede mahvediyor. Her iyi davranışını kendine mal ediyor ve sıkılınca da seni sallayıp gidiyor. Sen onu arkadaş biliyorsun, sonra bir gün arkana dönüp yardım istediğinde pis pis sırtıyor ve kolunu sana vereceği iki cevaptan daha çok önemiyor. Olmaz olsun!

Gelecek böyle arkadaş. Günümüz bile böyle. Biz virüsleri fark etmedikçe böyle. Siz bu yazıdan hiçbir şey anlamadıkça böyle. Hayat üzerine düşünmedikçe böyle. Beyinsiz tipleri yaşadığımız dünyadan silmedikçe böyle.

Bunlar gerçek, gerçek acı. Hayata bak; onun gerçek yüzünü gör, yüzleş ve kurtul beyinsizlerden! Ya da yaşamın boyunca kullansınlar seni!

Umut Benzer

UMUTSUZLUK

Her şey o yağmurlu Perşembe başladı. Ağaçların canlarını kurtarmak için birbirine sarıldığı bir rüzgârda, durmadan koşuyor, koşuyordu. Nereye gittiği önemli değildi. Durmadan koşuyordu.

Sola döndü. Her iki tarafında da bol bol ışıkları olan bir caddede idi. İki yüz metre ileride, solda, bir sokak gördü. Oraya yöneldi.

Etraf tamamen sessizdi. Yağmurun altında iki adım daha attı. Sessizliğin içindeki tek ses ayak sesleriydi. Rüzgâr hızlanmadan önce derin bir nefes aldı ve koşmaya kaldığı yerden devam etti.

Koşmanın bir kovalamayla alakası yoktu. O, kendinden kaçıyor. Kendi benliğinden... Zaman aşımına uğramış düşüncelerinden... Her şeyden. Belki kendini yenilemek istediği için koşuyordu, belki de sona ulaştığına inandığı için... Hızlandıkça, yağmur suratına daha sert vurdukça, kendini çok daha rahat hissediyordu. Ama içinden gelen karşı koyamadığı bir ses şunu diyordu: "Sen sadece gerçeklerden kaçıyorsun."

Ona göre hayat sadece yaşamak değildi. Ona göre yaşamak, eksiksiz, bütün duyguları ayrı ayrı insanlarla paylaşmaktı. Kin, nefret, kardeşlik, arkadaşlık, dostluk, sevgi bağı, kıskanma, tutku; daha güçlü ve özel sevgi bağları ile bağlanma... Ona göre hayat bu ve buna benzeyen bütün duyguları tatmak değil; aynı zamanda bunları paylaşmaktı.

Mutsuzdu, hüznüydü, dalgındı. Ama kesinlikle aynı zamanda neşeliydi, yeterince mutlu ve dikkatliydi.

Hayatta bir duygu diğerinin yerini ancak çok kısa bir süreliğine alabilir, kalıcı olamaz. Bir hüznü; anlık bir espri veya anlık bir diyalog, ancak anlık olarak dindirebilir ve kahkaha atmamızı sağlar. Sonra her şey yeniden başlar.

O halde her duygunun ayrı ve vazgeçilmez bir yeri vardır. Kin ve nefretin bile...

Koşuyordu, çünkü onun duygularından birini çalmışlardı. Kalbinden geçen, kanının her damlasında hissettiği bir duyguyu... Onun kalbini çalmışlardı! Ve beklide "hırsızı" yakalayabileceğini sandığı için koşuyordu.

Her kalp hırsızının insanın kalbinde büyük bir yeri olmuştur. Zamanla, uyumlu bir kalp bulununca ve kalp nakli gerçekleştirince bu yer küçülür.

Yeni bir hırsız eskisini iter, kendine başköşeyi yer edinir. Ama asla bir kalp hırsız unutulamaz. Sicili asla silinmez, orada hep kalır.

Akşam olmuştu. Üstü başı sırlıslıklamdı. T-Mac'inin içi su doluydu. Nike eşofmanı çamur ve su karşımı bir balçıkla yıkanmıştı. Kafası sudan bir ton koyulaşmıştı.

Birden görüşünün bulanıklaştığını hissetti. "Gözlüklerden" diye düşündü, çıkardı, sildi. Yağmur gözlüğünü sürekli ıslatsa da görüşünün biraz daha netleştiğini hissetti. Dışarıda kimse yoktu; yalnızca yağmurun sesi ve kafasında "O". Bir bank gördü, oturdu. Öylesine dalgındı ki dükkânların kepenklerini çoktan indirmiş olduğunu görmedi. Kafasını eğdi ve derin düşüncelere daldı.

Her zaman hayalini kurduğu sessiz, huzurlu ve romantik ortamı bulmuştu. "O" yoktu sadece. Ve belki de hiç olmayacaktı... "O"nun için çok geç kalmıştı.

"Hiçbir şey için geç değildir." Bir dostunun kendisine söylediği bu sözü fısıltı ile tekrarlardı ama buna kendisi bile inan(a)madı.

Karşı kaldırımdan bir grup alkolik geçti. Onu fark etmediler. Ay, bulutlardan görünmüyordu. Oysa bugün dolunay olmalıydı.

Önce saatine sonra da çevresine bakma ihtiyacı hissetti:

Saat çoktan gece yarısını geçmişti. O halde 13'ünden 14'üne atlamışlardı. 14 Şubat işte böyle başlamıştı! Çevresine baktı; Lara'ya kadar koşmuş olduğunu gördü. Başladığı yerden çok uzaklardaydı...

Umut Benzer

SEN BENİM SIFIRIMSIN

Senin bendeki özel yerin neresi, biliyor musun? Sen sıfırsın. Sen benim baş belam, hayatımın hatasıdır.

Sen, kendin dışında herkesi anlamsız kılan, hayatın anlamını yeniden kaybettiğim noktadasın. Kimi seninle karşılaştırmak istesem ve onu sifira bölsem, tanımsızlığı buluyorum. Senin yerin farklı.

Seni başkalarıyla düşünmek istiyorum ama beynim buna izin vermiyor. Seni kiminle çarparsam çarpayım sadece seni ve seni buluyorum.

Sen benim için özelsin. Bana dünyanın öneminin sıfır olduğunu, tek amacımın sende saklı olduğunu hatırlatıyorsun.

Sen belirsizliksin. Derecenin belli etmeyen bir sıfır polinomsun. 8. dereceden, uzaktan, bir arkadaş mı; 1.dereceden, yakından, bir dost mu, yoksa çok daha özel mi olduğumu düşündüğünü hissettirmiyorsun.

Çarpmada kapalılık özelliğin var. Kimi sevip, kimi sevmediğini anlamıyorum.

Belki ben bir 1'im. İnsanların hayatına girer ve onları etkilemeden çıkar giderim. Ama sen farklısın.

Hangi sayı olursam olayım, başkası hangi sayı olursa olsun, senden etkilenecek; unutmama! Ve ben bir 1 olarak seni etkileyemesem bile, sen beni etkiledin bir defa. Hayat çarpma işlemi yaptı, Sen çıktım; sıfır çıktım. Şimdi sana daha yakınım ve hayat daha anlamlı olmalı. Ama hayat şimdi işlemin sağlamasını yapacak. Sağlamayı ne zaman yapar bilemiyorum ama sonuçlarından korkuyorum. Ya ben sıfır çıkmazsam, ya bu "hatalı" bir işlemse...

...o zaman farklı çözüm kümelerinin sayıları mı oluruz?

O zaman ayrı dünyaların insanları mı oluruz? Bilemiyorum.

Umut Benzer

HAYATIN EN GERÇEK ANLAMI

Saat henüz 21.00 oldu. Dışarıda hafif bir yağmur var. Her ne kadar bunu yapmak istemesem de telefonumun ekranına son bir kez daha bakıyorum. "Aria" yazıyor. O cevapsız arama. Beklediğim gibi, değil mi? Telefonumu yatağın üzerine fırlatıyor ve AirJordan'larımı giyip dışarı çıkıyorum.

Yollarda henüz sel yok. Etraf hafif ıslak. Araba kornalarından yağmurun sesi duyulmuyor. Farlar ıslak zeminden yansırarak gözüme ulaşıyor.

Altımda siyah bir eşofman, üstümde polar, sarı bir takım var. Önce sağıma, sonra soluma bakıyorum. Benim kadar ince giyimli biri daha yok. Herkeste bir şemsiye... Halime gülüyorum. Gülebiliyo-

rum. Telefonumu düşünüyorum acaba "O"ndan mesaj var mıdır diye. Ama yok eminim. Hala "O"nun beni ne hale soktuğunu farkında değilim. Sağa dönüyor ve yürümeye başlıyorum.

Trafik ışıkları var. Bir kez daha sağa dönüyorum. Yürümekte olduğum cadde kararlı bir şekilde benimle konuşuyor. Huzur ve yalnızlık istediğini söylüyor. "Başka bir yol bul kendine!" diye bağıyor. Ama ben inatla burnumun dikine yürüyorum. Caddede hiç insan yok. Cadde kimsesiz, yapayalnız ve terk edilmiş. Bir ben varım onunla birlikte. Sokak ışıklarının çoğu yanmıyor. Solda bir yufkacı görüyorum. Kepenkleri inik. İlerliyorum.

Altı sokak daha taban tepince önümde çift şeritli, çok geniş bir bulvar görüyorum. Sola bakıyorum, serbest. Refüje kadar geçiyorum. Refüj yağmurdan çamur olmuş. Yürüdükçe AirJordan'larımın rengi kahverengiye dönecek, biliyorum. Gözümü kapatıp üç adım daha atıyorum. Şimdi refüjün öbür tarafında durmuşum. Sağa bakıyor ve yolun serbest olmadığını görüyorum. Ama koşarak karşı tarafa geçiyorum. Kornalar benim için çalıyor,

selektörler benim için parlıyor. Duyulmaz küfürler içten içe benim için sayılıyor.

Bulvarın karşısındayım. Karşımda bir park... Parka girmek istemiyorum. Parkta birbirine sarılıp yağmurun sesini dinleyen bir çift görmek de istemiyorum. Parkın etrafındaki kaldırımda yürümeye başlıyorum. Her şey aynı, her şey farklı...

İleride bir üst geçit var. Zaten olmalı, farlar ışıllı ışıllı, trafik yoğun. Oraya doğru gidiyorum. Boyası dökülmüş üst geçidin altındaki seyyar satıcılar çoktan evlerine gitmiş. Kopya CD pazarı sona ermiş. Üst geçidin altı – Çallı Durağı – asla boş olmaz. Kalabalıktan sıyrılıyor, soldaki kapanmamış dükkânların vitrinlerine bakarak durağı da geçiyorum.

Saat 22.00. Önümde Sosyal Sigortalar Kurumu Hastanesi'nin Güllük Acil Servis girişi var. Dev gibi bir tabela ile işaretlenmiş. Buralarda yollar dolu ama kaldırımlar bomboş.

Ellerim ceplerimde kafamı eğip yürümeye başlıyorum. Kırmızı kırmızı bloklarla yapılmış kaldırımda bazen su birikintileri görüyorum. Yüzüncü Yıl kavşağına yaklaşıyorum. Şimdi solumda bir okul. Şimdi solumda bir çay bahçesi. Caddenin ismi ile onurlandırılmış: "Güllük Çay Bahçesi."

Kimse beni tutamaz! Yağmur ile birlikte caddenin sonuna kadar ilerliyorum. Şimdi sağa, Konyaaltı'ya ya da sola, Cumhuriyet Meydanı'na gidebilirim. Düz gidiyorum. Önümde bir havuz var. Solundan dolanıyor ve parka giriyorum.

Yağmur iyice hızlanmış, insanları cezalandırıyor. Ama ben onunla dost olmuşum ve beni etkilemiyor. Parkın öteki ucuna gidiyorum. Önümde falezler sert, kıvrımlı; aşağıda deniz simsiyah, dalgalı ve cüretkâr. İnsanın halinden anlıyor bu deniz.

Uçurumun kenarındaki korkuluklardan bazıları sökülmüş. Benim önümdeki gibi. Falezlere, o derin uçuruma, iyice yaklaşıp bakıyorum korkusuzca.

"O" ve "O"nla aramızda olanlar film şeridi gibi geçiyor gözlerimin önünden. Ama o da ne, dikkatimi dağıtan bir şey var. Ayağıma bir şeyler sürtünüyor. Bir adım geri çekilip sürtünenin ne olduğuna bakıyorum. Yırtık bir gazete hepsi bu. Hangi güne ait, neyin nesidir bilemiyorum rüzgârla gelmiş bu gazetenin. Elimle kırışan kısımlarını düzeltip şöyle bir inceliyorum. Büyük ve kalın puntolarla şu yazıyor:

“Sevdiğiniz insanla birlikte olamamaktan daha acı bir şey daha vardır:

O da sevdiğiniz insanı sizinle birlikte ve mutsuz olarak görmektir.”¹³

İşte o an hayatın anlamını anlıyorum. Her şeyin her zaman mümkün olmadığını da. Hayatın devam ettiğini hissediyorum ve geriye doğru üç adım daha atıyorum. Ayaklarım beni gerisin geri eve götürüyor.

Geri dönerken arkadaşlık, aşk ve dostluk kavramları üzerine düşünüyorum. Özellikle aşk üzerine.

Aşk mutlu olmak değil, sevdiğini mutlu görmektir. Aşk sıradan bir kelime değil, üç değerli harftir.

Aşk fedakârlıktır.

Aşk *“O mutluysa ne mutlu bana.”* diyebilmektir.

Umut Benzer

¹³ Alıntıdır. Kaynağı hatırlamıyorum.

GEÇMİŞLER MEZARLIĞI

Değişik yaşam tarzı ile tanınan birisiydi. Her şeyi; görünüşü, düşünüşü ve davranışı ile tamamen farklıydı. Tecrübeleri pek önemsemez, her şeyin doğal olması gerektiğini savunurdu.

Her şeyin içten gelmesi gerektiğine inanıyordu. Tamamen katıksız. Yürekten gelen her düşüncenin doğru olduğuna inanıyordu.

Bu ona hiçbir şey kaybettirmedi; tam tersine insanların güvenini kazanmaya başladı. Çünkü onun arkadaşlığı gerçek ve içtendi. Çıkar üstüne değil.

Bu arkadaşlıklardan birinin “daha özel” olmasını dilerdi ama maalesef özel olanı ona çok uzaktı. Gerçekte çok yakın, ama aslında çok uzakta. Sanki görünmez bir “ulaşılmazlık kalkanı” tarafından çevrelenmişti. Tüm imkansızlıklar “O”nda toplanmıştı.

En başta buna üzülmedi. Tüm zorlukları yenebileceğini, en derin vadileri bir köprü kullanarak geçebileceğini sanıyordu. Niye ki engelleri göremedi? Asma köprünün ilk halatını karşı tarafa nasıl bağlayacağını düşün(e)medi? Yaşam imkânsızlık değil midir?

“Hayat her gün “Evet” ve “Hayır” diye önümüzde binlerce yola ayrılıyor. Kaç “Belki” de bekletiyoruz kendimizi? Artık karar verme zamanı!”

Hayat kesin yargılarla ve ulaşılmazlıklarla doludur.

Bir yoldan gitmeniz, alternatif tüm yollardan vazgeçmeniz demektir. Bu insanlara bazen adaletsizlik gibi gelebilir. Hatta insan bazen isyan etmek bile isteyebilir. Aslında “seçim” ile

insanın üstünden büyük bir yük kalkar. Üstelik doğru bir seçim yaptıysanız diğer yolları sonsuza dek unutabilirsiniz.

Ama bir de “hata” vardır. Hatalı seçimler insanı başka seçeneklerin sonunun ne olacağını düşünmeye iter. Yanlış değil midir? Seçim olmadı mı bir defa? O halde her şey geçmişte kalmalıdır. Tüm hatalar asla bulunamayacak topraklara gömülmelidir.

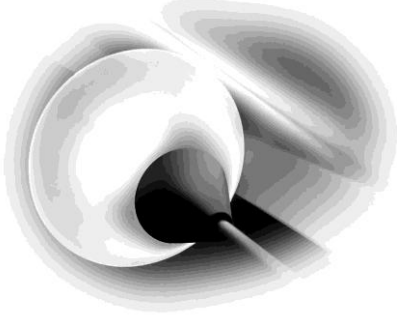
Bazen geriye dönüp bakmamak daha iyidir.

O da böyle düşünüyor ama yapamıyordu. İnsanın bunu yapmaya mecbur olduğunu anlamıştı. Yapılmadığında ne hale düştüğünü kendisinde görmüştü.

O halde herkes gerektiğinde geçmişine; ama hatalı ve işe yaramaz geçmişine set çekebilmeliydi.

Umut Benzer

Amaç

Yazım tarihi: 01.10.2007

Yazıdaki duygusal açılımlar gerçektir. Yazının orijinal sürümünü web sitemde bulabilirsiniz. Son paragrafı anlamanızı beklemiyorum.

Ayrılık Zordur

Yazım tarihi: 22.09.2005

Olayda geçenler hayal ürünü, karakterlerin ruhsal ve fiziksel açılımları gerçektir.

Beyinsizlere Selamımız Olsun

Yazım tarihi: 03.03.2005

Bu yazı kafamı ikide bir bozan beyinsizin teki için yazılmıştır. "Beyinsiz" gerçektir ve hikâye tamamen gerçekleri yansıtmaktadır.

Yazılar Hakkında

Zaman

Başlangıç: 12.06.2004

Mutlu Son: 11.07.2004

Mutsuz Son: 02.07.2004

Olayların tamamı hayal ürünüdür. Antalya içindeki mekânlar gerçek, kampın geçtiği yerler hayal ürünüdür. Karakterlerin isimleri hayal ürünüdür. Karakterler gerçek hayattan alınmış, bazı yeni özellikler eklenip kişiliği biraz değiştirilse de genel olarak gerçek hayattaki kişiliklerine benzetilmiştir. Karakterlerin gerçek hayatta kim olduğu yazarda gizlidir.

Umutsuzluk

Yazım tarihi: 02.03.2004

Olaylar hayal ürünü, mekânlar gerçektir.

Sen Benim Sıfırımsın

Yazım tarihi: 19.05.2004

Hayatın en gerçek Anlamı

Yazım tarihi: 11.03.2004

Olaylar hayal ürünü, mekânlar gerçektir.

Geçmişler Mezarlığı

Yazım tarihi: 03.03.2004

Bu yazıları hayal gücümün beni yalnız bırakmadığı zamanlarda, bazılarını bir günde, bazılarını aylarca süren çalışma ile yazdım. Hiçbirinde acele etmedim, hepsini defalarca okudum. Her kelimenin kendi anlamının yanı sıra, satır aralarını da doldurabilecek bir anlamı olmasını istedim.

Birçok hikâyem çöpe gitti ve buraya benim için en değerliler geldi.

Umarım okuduktan sonra *“aşk, sevgi, dostluk ve insanlık”* kavramları üzerine bir defa daha düşüneceksiniz.

Umut Benzer